

Arrest

nr. 214 979 van 10 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. FONTEYN
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 juni 2018 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die *loco* advocaat R. FONTEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 april 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging in, in functie van haar Belgische echtgenote A. A. Op 17 november 2008 wordt deze visumaanvraag goedgekeurd. Op 13 januari 2009 schrijft de verzoekende partij zich in bij de gemeente

Asse en op 5 februari 2009 wordt zij in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart), geldig tot 16 januari 2014. Op 15 maart 2013 scheiden de verzoekende partij en mevrouw A. A. uit de echt.

1.2 Op 28 juli 2017 veroordeelt de correctionele rechtbank te Dendermonde de verzoekende partij tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens foltering, opzettelijke slagen met verminking tot gevolg en met voorbedachtheid, belaging en misbruik van telecommunicatie en 'gewone' opzettelijke slagen.

1.3 Op 28 juni 2018 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die op 3 juli 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Mijnheer

naam: N(...)

voornaam: Y(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

Krachtens artikel 44 bis § 2 , van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

Op 02.09.2004 werd bij het Belgische Consulaat-Generaal in Casablanca (Marokko) een " Attest van Geen Huwelijks Beletsel" (AGHB) aangevraagd op naam van C.G.G.J.G. (geboren op (...), Belgische nationaliteit) daar zij met u in het huwelijk wenste te treden in Marrakesh (Marokko). Mevrouw C.G.G.J.G. werd aan u voorgesteld door de Belgische echtgenote van uw broer N(...) R(...). Dit huwelijk ging uiteindelijk niet door.

Op 18.03.2008 trad u in Marokko in het huwelijk met de Belgische A(...) A(...). Ook zij werd aan u voorgesteld door de echtgenote van uw broer. Op 10.04.2008 diende u een visumaanvraag gezinshereniging in bij het Consulaat-Generaal van België. Op 04.12.2008 werd u een visum type D uitgereikt en u kwam aan in België op 19.12.2008.

Op 13.01.2009 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister van de gemeente Asse waar u samenwoonde met uw echtgenote en haar twee kinderen uit een vorig huwelijk. Op 05.02.2009 werd u in het bezit gesteld van een F kaart.

Op 15.03.2013 scheidde u uit het echt van uw Belgische echtgenote.

Op 12.02.2017 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Dendermonde omwille van foltering met zware verminking, slagen en verwondingen.

U werd op 28.07.2017 door de rechtbank van eerste aanleg (strafzaken) te Dendermonde veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar daar u zich schuldig maakte aan foltering met de omstandigheid dat de handeling bij het slachtoffer een zware verminking en ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid van meer dan vier maanden heeft veroorzaakt; aan opzettelijke slagen of verwondingen met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een zware verminking ten gevolg hebben gehad en een ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid van meer dan vier maanden en dit met voorbedachten rade; aan belaging; aan overlast of schade aan uw correspondent berokkend te hebben door het gebruik van elektronische-communicatiemiddelen; aan opzettelijke slagen en verwondingen (feiten gepleegd tussen 21.09.2016 en op 12.02.2017).

De feiten die hebben geleid tot uw veroordeling door de correctionele rechtbank te Dendermonde op 28.07.2017, zijn bijzonder ernstig.

U werd veroordeeld tot 8 jaar gevangenisstraf voor foltering en zware verminking met voorbedachten rade, slagen en verwondingen en belaging op uw ex-partner, de Belgische R(...) Y(...) (geboren op (...), RRN° (...)).

Uw ex-partner diende voordien reeds tweemaal klacht in tegen u. Op 21.09.2016 deed ze aangifte van intra familiaal geweld en voegde een medisch attest toe. Dit gebeurde ongeveer 1 maand na de eerste klacht en nadat de politie met u een gesprek had gehad, waarbij u hen had verzekerd dat u mevrouw voortaan met rust zou laten. Dit toont aan dat u er geen moeite mee lijkt te hebben om geweld tegen uw partner te gebruiken en dat uw belofte om uw gedrag aan te passen geen garantie biedt.

Uit het vonnis blijkt dat u uw ex-partner naar uw woning lokte, haar opsloot en haar trachtte vast te binden op een stoel. De bedoeling was ook om haar mond toe te tapen. Het lukte u niet om haar vast te binden omdat ze zich verzette maar u slaagde er wel in om haar op de grond te gooien, haar hoofd omhoog te trekken bij haar haar en haar gezicht kapot te snijden. U kon het niet aanvaarden dat de relatie beëindigd was en wilde dat niemand haar nog zou willen aankijken. Het was uw expliciete bedoeling om haar voor het leven te verminken.

'Dit getuigt van een manifest verstoord normbesef en van een sadistische en machistische ingesteldheid. Beklaagde [u] heeft blijkbaar niet begrepen dat vrouwen in onze geciviliseerde maatschappij net zoals mannen de vrijheid hebben om relaties te beëindigen, onder meer wanneer ze (zoals in dit geval) werden bedrogen en mishandeld. Beklaagde veroorzaakte doelbewust een fysiek en psychisch trauma bij de vrouw met wie hij ooit van plan was om te trouwen. Hij begrijpt (sic) niet wat respect is, en zat kennelijk enkel in met zijn eergevoel en status, (vonnis p 22)'.

Tevens blijkt uit het vonnis dat u, op het ogenblik van de feiten en op het moment van het psychiatrisch en psychologisch onderzoek, niet leed aan een geestesstoornis die uw oordeelsvermogen of de controle over uw daden heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast. Het recidivegevaar werd als reëel ingeschat, op basis van de risicotaxatie waaruit bleek dat het risico op gewelddadig gedrag en op het stellen van sociaal onaangepast gedrag, verhoogd is. De behandelprognose zou ongunstig zijn aangezien er weinig probleem of schuldinzicht is, u schuift de schuld voor hetgeen gebeurd is, nog steeds in de schoenen van uw ex-partner. De gerechtspsychiater adviseerde psychiatrische en psychologische opvolging, doch merkte op dat u hiervoor geen vragende partij was.

U heeft uw ex-partner doelbewust voor het leven verminkt enkel en alleen omdat u niet kon aanvaarden dat de relatie beëindigd was. Het komt niemand toe om op dergelijke wijze te beschikken over de toekomst van een medemens. U hield er geen rekening mee dat het gewelddadig karakter van de feiten ongetwijfeld traumatiserende gevolgen voor uw slachtoffer zouden hebben, meer nog, het was uw bedoeling haar leven te ruïneren. U heeft totaal geen respect gehad voor de psychische en fysieke integriteit van uw ex-partner.

In het licht van voorgaande, valt het helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in een gelijkaardige situatie in de toekomst zou kunnen herhalen. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat dergelijk gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. U geeft in de vragenlijst hoorrecht dan wel aan dat het gaat om een passionele daad en dat u spijt heeft van het gebeurde, de rapporten waarop de rechtbank zich baseerde spreken dit echter volledig tegen. Uit het misdrijf dat u gepleegd heeft alsook uit de motieven die daartoe aanleiding gaven, blijkt dat u de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, uw daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Vrije partnerkeuze is een belangrijke Belgische waarde, eer gerelateerd geweld wordt beschouwd als een flagrante schending van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden. Een eer gerelateerd misdrijf is overduidelijk een symptoom van gebrek aan integratie en is ontoelaatbaar in de democratische rechtsstaat die België is.

Er kan worden aangenomen dat u een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de maatschappij en de openbare orde.

Op 15.01.2018 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat uw verblijfssituatie onderzocht zou worden op grond van redenen van openbare orde. U werd in overeenstemming met artikel 62§1, van de vreemdelingenwet in de gelegenheid gesteld om binnen de 15 dagen een vragenlijst in te vullen en

eventuele bewijsstukken voor te leggen teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw verblijfsrecht aan te brengen. U vroeg om een bijkomende termijn van 15 dagen om stukken te verzamelen.

In de vragenlijst hoorrecht heeft u het volgende verklaard: dat u Arabisch, Engels, Frans en Nederlands spreekt; dat u in december 2008 naar België kwam door middel van gezinshereniging; dat u in het bezit bent van een F kaart; dat u in 2014 recht had op een F+ kaart maar dat door een vergissing van de gemeenteambtenaar de F kaart enkel verlengd werd, dat u niet lijdt aan een ziekte die u belet te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor uw detentie in de (...)straat (...) te A(...) woonde in het huis waarvan u eigenaar bent; dat u gescheiden bent; dat u een broer (N(...) R(...)) en een schoonzus(M(...) C(...)) heeft die beiden in A(...) wonen; dat u een neef (N(...) A(...)) en een nicht (N(...) S(...)) heeft die in België wonen; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België of in een ander land dan België; dat u geen duurzame relatie heeft in een ander land dan België; dat uw ouders in Marokko wonen; dat uw vader M(...) N(...) heet en uw moeder R(...) K(...); dat u een diploma Hulp-Apotheker, een diploma van de Horecasector, een rijbewijs C heeft en dat u een integratie- en Nederlandse cursus heeft gevolgd; dat u een vast contract van onbepaalde duur had sinds 2010 tot juli 2017 bij de firma S(...); dat u van 2009 tot 2010 interim werk heeft verricht bij NV D(...); dat u nooit geprofiteerd heeft van werkloosheidsuitkering of OCMW steun; dat u geen veroordelingen heeft opgelopen in een ander land. De redenen waarom u zegt niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst zijn de volgende : U zegt nergens naartoe te kunnen dan in België, u wil hier leven en sterven. U bent een actieve burger die vast werk had en niet van het OCMW of werkloosheidsuitkeringen heeft geprofiteerd. U woont reeds 10 jaar in België en u zegt dat u steeds de regels gevolgd heeft en dat u volgens de mensen die u kennen, u een voorbeeld van integratie bent. Hetgeen gebeurd is met uw ex vriendin is een passioneel geïsoleerd feit waar u veel spijt van heeft en dit feit heeft niets te maken met de openbare orde of de nationale veiligheid. U houdt van België , het land die u met open armen heeft ontvangen, het is een land van tolerantie en samenhangigheid. U vraagt een kans om deze maatschappij opnieuw te vervoeegen en de draad van uw leven hier, opnieuw op te nemen.

U voegt volgende documenten toe : Een expertiseverslag van psycholoog J. D(...) M(...) en een persoonlijke nota door u geschreven, een verklaring van voorlegging van documenten van financiële ten laste neming door uw broer, een uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister, de registratie van uw woning die te huur gesteld is, een attest van inburgering (4.02.2011), studentenkaarten van het CVO volwassenonderwijs, inschrijving bij ziekteverzekeraar P(...), uw arbeidscontract bij S(...), loonfiches voor de periode (2013, 2014, 2016, 2017), een brief van het forum voor Herstelrecht en Bemiddeling, aanslagbiljetten personen belasting, aanslagbiljet verkeersbelasting, aanslagbiljet onroerende voorheffing, registratiedocument woning, meerdere getuigenissen van broer, schoonzus, nicht en neef, de vzw Vrienden Marokko België te Aalst, een collega (vermoedelijk) en twee burens.

Betreffende het voorgelegde psychologisch expertiseverslag van Dr. V(...) M(...) waarnaar u verwijst, kan opgemerkt worden dat de rechtbank hier ook reeds kennis van had genomen toen u op 28.07.2017 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 jaar (zie vonnis p.23).

Uw broer, N(...) R(...) (geboren te Marokko op (...), Belgische nationaliteit sinds 05.03.2008) en zijn echtgenote M(...) C(...) M(...) (geboren te A(...) op (...), Belgische nationaliteit) zijn beiden woonachtig in België. Zij hebben twee kinderen. U ontvangt regelmatig bezoek van uw broer en schoonzus in de gevangenis.

Het bestaan van een gezinsleven tussen minderjarige kinderen en ouders wordt zonder meer aanvaard (EHRM 24 maart 1998, nr. 40456/83, Olsson v. Zweden; no. 4694/03; EHMR 6 april 2010, Mustafa en Armagan Akin v. Turkije, par. 19). Opdat een relatie tussen meerderjarige verwanten, zoals in casu tussen u en uw broer en schoonzus, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Dergelijke elementen van afhankelijkheid blijken niet uit uw administratief dossier.

Het gegeven dat uw broer en schoonzus op 24.01.2018 bij de stad A(...) documenten voorgelegd hebben waarmee ze verklaren u financieel ten laste te nemen tijdens uw verblijf in België alsook het gegeven dat u sinds 09.11.2017 (u zat toen al enige tijd in detentie) op hetzelfde adres ingeschreven staat als uw broer N(...) R(...) en diens gezin doet niets af aan voorgaande. U heeft voor uw detentie

steeds voor uzelf kunnen instaan, had een eigen inkomen en een eigen woonst. Uit de omstandigheden dat uw broer bereid is zich financieel garant te stellen voor u en dat u over een verblijfplaats beschikt bij hem, kan geen band van afhankelijkheid worden afgeleid. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

De contacten met uw broer en diens familie in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Uw broer, zijn echtgenote en hun kinderen kunnen België vrijelijk in en uit reizen en zij kunnen u desgewenst bezoeken in Marokko of elders. Uw broer kan u ook vanuit België ondersteunen .

Het wordt niet betwist dat onderhavige beslissing een inmenging vormt in uw privéleven. De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging.

Rekening houdend met het gegeven dat u pas op 27-jarige leeftijd uw land van herkomst verliet, kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band meer zou hebben met dit land dan uw nationaliteit en uw moedertaal, het Arabisch. Evenmin is gebleken dat de banden die u met België ontwikkeld hebt van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Volgens uw verklaring wonen uw ouders in Marokko. Uit de visumaanvraag die u indiende in 2008 blijkt dat u toen drie broers (M(...), K(...) en R(...)) en een zus (S(...)) had waarvan enkel R(...) in België woonachtig was. Het is onduidelijk of uw twee andere broers en uw zus nog in Marokko woonachtig zijn, maar met uw ouders die zeker nog woonachtig zijn in Marokko beschikt u sowieso over een sociaal vangnet dat u kan helpen bij het heropbouwen van uw leven aldaar.

U verklaarde dat u van 2009 tot 2010 interim werk heeft verricht bij NV D(...), dat u sinds 2010 werkte met een vast contract van onbepaalde duur voor de firma S(...) en dat u niet profiteerde van enige overheidssteun. Het is geen uitzonderlijk gegeven dat u beschikte over een eigen inkomen. Het spreekt voor zich dat wie migreert naar een ander land deelneemt aan de samenleving door o.a. actief te zijn op de arbeidsmarkt. Dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Uit de visumaanvraag die u indiende in 2008 blijkt dat u toen als bediende werkte in Marokko, uit niks blijkt dat u niet opnieuw een job zou kunnen vinden in Marokko. Uw werkervaring en diploma's zullen daarbij nuttig zijn.

Het gegeven dat u eigenaar bent van een woning in A(...) vormt geen obstakel om uw verblijf te beëindigen. Het staat u vrij om deze woning te verkopen of verder te verhuren, zoals nu reeds het geval is.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. (...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In het eerste middel van haar verzoekschrift voert de verzoekende partij aan dat zij de Belgische nationaliteit heeft. De Raad onderzoekt bijgevolg ambtshalve of de verzoekende partij wel over de vereiste hoedanigheid beschikt om een beroep bij de Raad in te stellen.

3.2 Artikel 39/2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. (...)

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Artikel 39/56 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

De Minister of diens gemachtigde kan een beroep instellen tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die hij strijdig acht met de wet of met de koninklijke besluiten die ermee in verband staan.

De partijen mogen zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door advocaten die ingeschreven zijn op de tabel van de Orde der Advocaten of op de lijst van de stagiairs, alsook, volgens de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, door de onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie die gerechtigd zijn om het beroep van advocaat uit te oefenen. (...)”

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt bijgevolg dat enkel een vreemdeling (al dan niet vertegenwoordigd of bijgestaan door een advocaat) een annulatieberoep bij de Raad kan indienen.

Artikel 1, 1° van de vreemdelingenwet definieert het begrip ‘vreemdeling’ als volgt: *“al wie het bewijs niet levert dat hij de Belgische nationaliteit bezit”*. De vraag stelt zich dan ook of de verzoekende partij dit bewijs al dan niet heeft geleverd.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij op 7 maart 2012 te Aalst een aanvraag tot verkrijging van de Belgische nationaliteit indiende op grond van artikel 16, § 2, 1° (oud) van het Wetboek van de Belgische nationaliteit (hierna: het WBN). Zij verwijst naar artikel 15 van het WBN en voert aan dat uit het administratief dossier geen enkel verzet tegen de verklaring tot verkrijging van de Belgische nationaliteit blijkt. Zij voert aan dat, als zulk advies zou zijn afgeleverd, dit onwettig zou zijn van zodra zij in de voorwaarden voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit trad, dat de Raad dit eventuele advies zou moeten verwerpen op grond van artikel 159 van de Grondwet, en dat hieruit volgt dat zij als Belg zou moeten worden beschouwd vanaf het verstrijken van de termijn voorzien in artikel 15, § 2, vierde lid van het WBN. De verzoekende partij besluit dat deze argumentatie het bewijs levert dat zij de Belgische nationaliteit bezit in de zin van artikel 1, 1° van de vreemdelingenwet.

In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat uit contactname met de burgerlijke stand van Aalst op 21 augustus 2018 is gebleken dat het parket op 15 mei 2012 een negatief advies verleende inzake de nationaliteitsverklaring. Zij geeft aan dat de verzoekende partij hiertegen beroep had kunnen indienen, maar dat zij dit niet gedaan heeft. Zij benadrukt verder dat het bestuur geenszins partij is bij het toekennen van de nationaliteit, daar de vreemdelingenwet dienaangaande niet van toepassing is, en evenmin de Raad. De verwerende partij besluit dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonde de Belgische nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij antwoordt hierop in haar synthesememorie dat zich in het administratief dossier, zoals dit op 4 september 2018 aan haar werd meegedeeld, geen enkel spoor bevindt van het vermeende negatief advies van de procureur des Konings. Zij stelt dat zich een stuk in het dossier bevindt dat de inhoud van een telefoongesprek lijkt weer te geven, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken zelf erkent dat dit negatief advies zich niet in zijn administratief dossier bevindt. Het stuk betreft het verloop van een telefoongesprek op 21 augustus 2018 waarin het gemeentebestuur van Aalst de Dienst Vreemdelingenzaken heeft meegedeeld dat er wel degelijk een negatief advies werd genomen, zonder verdere verduidelijking over de redenen ervan of de kennisgeving aan de verzoekende partij. Zij stelt dat niets erop wijst dat dit advies effectief werd genomen, of minstens aan haar werd betekend, binnen de in artikel 15, § 2, eerste lid van het WBN opgelegde termijn, noch dat dit advies overeenkomstig artikel 15, § 3, eerste lid van het WBN werd gemotiveerd. De verzoekende partij besluit dat zij vermoedelijk van rechtswege de Belgische nationaliteit heeft bekomen en bijgevolg sinds 7 maart 2012 als Belg moet worden beschouwd.

Ter terechtzitting van 29 november 2018 vraagt de waarnemend voorzitter de verzoekende partij of zij, gelet op hetgeen zij aanvoert in haar eerste middel en gelet op het bepaalde in artikel 39/2 *juncto* artikel 39/56 van de vreemdelingenwet en in artikel 1,1° van de vreemdelingenwet, het bewijs kan leveren dat zij de Belgische nationaliteit heeft. De verzoekende partij geeft aan dat zij een bewijs niet kan voorleggen, maar dat, aangezien geen negatief advies bestaat, zij retroactief wordt geacht Belg te zijn. Zij laat dit over aan de goede appreciatie van de Raad en stelt dat zij alle voorwaarden van het WBN vervult. Op de vraag van de waarnemend voorzitter of zij werd ingeschreven als Belg, antwoordt de verzoekende partij dat zij geen weet heeft van een inschrijving in het register. De verwerende partij geeft aan dat men documenten moet voorleggen dat men Belg is, maar dat men dit niet doet. Zij stelt dat het feit dat de verzoekende partij niet verder geraakt dan de uitleg die zij net heeft gevoerd, bewijst dat zij geen Belg is.

Uit stuk 2 dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat zij inderdaad op 7 maart 2012 te Aalst een aanvraag indiende tot verkrijging van de Belgische nationaliteit, met name door een *“verklaring van keuze Belgische nationaliteit”* op grond van artikel 16, § 2 van het WBN af te leggen. Verder blijkt uit dit stuk dat deze aanvraag op 8 maart 2012 met bewijsstukken werd toegezonden aan de procureur des Konings te Dendermonde.

De Raad wijst erop dat artikel 16, § 2, 2° van het WBN, zoals dit gold ten tijde van het afleggen van de verklaring, zijnde voor de wetwijziging door de wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken (BS 14 december 2012) die op 1 januari 2013 in werking trad, luidde als volgt:

“2° De vreemdeling die huwt met een Belg of wiens echtgenoot gedurende het huwelijk de Belgische nationaliteit verkrijgt kan, indien de echtgenoten gedurende ten minste zes maanden in België samen hebben verbleven en zolang zij in België samenleven, door een overeenkomstig artikel 15 afgelegde (...) verklaring de staat van Belg verkrijgen, op voorwaarde dat hij op het ogenblik van de verklaring, sedert ten minste drie jaar, gemachtigd of toegelaten werd tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen in het Rijk.”

Artikel 15 (oud) van het WBN waarnaar in het voormelde artikel 16 en door de verzoekende partij verwezen wordt, luidde op het moment van het afleggen van de verklaring als volgt:

“§ 1. De verklaring van nationaliteitskeuze wordt tegen ontvangsbewijs afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de plaats waar de aangever zijn hoofdverblijf heeft. Uiterlijk binnen vijf werkdagen die volgen op deze verklaring, wordt een afschrift hiervan, samen met een afschrift van het ontvangsbewijs, door de ambtenaar van de burgerlijke stand voor advies overgezonden aan het parket van de rechtbank van eerste aanleg van het rechtsgebied. De procureur des Konings geeft hiervan onverwijld ontvangstmelding.

Op hetzelfde ogenblik dat de ambtenaar van de burgerlijke stand aan de procureur des Konings een afschrift van het dossier verzendt, zendt hij eveneens een afschrift aan de dienst Vreemdelingenzaken en de Veiligheid van de Staat. (...)

§ 2. De procureur des Konings kan binnen vier maanden te rekenen van de in § 1 bedoelde verklaring afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand (...), een negatief advies uitbrengen inzake de verkrijging van de Belgische nationaliteit wanneer er een beletsel is wegens gewichtige feiten, eigen aan de persoon, die hij in de motivering van zijn advies dient te omschrijven, of als de grondvoorwaarden, die hij moet aanduiden, niet vervuld zijn.

Als bij miskennen van § 1, eerste lid, de laattijdige verzending van de verklaring plaatsheeft in de loop van de laatste maand van de termijn, wordt deze ambtswege verlengd met één maand, te rekenen van de verzending van het dossier aan het parket.

Indien hij meent geen negatief advies te moeten uitbrengen, zendt hij een attest dat er geen negatief advies wordt uitgebracht aan de ambtenaar van de burgerlijke stand. De verklaring van nationaliteitskeuze wordt onmiddellijk ingeschreven en vermeld zoals bepaald bij artikel 22, § 4.

Bij het verstrijken van de termijn van vier maanden, desgevallend verlengd overeenkomstig het tweede lid en bij ontstentenis van een negatief advies of verzending van een attest dat er geen negatief advies wordt uitgebracht, wordt de verklaring van nationaliteitskeuze ambtshalve ingeschreven en vermeld zoals bepaald bij artikel 22, § 4. Bij gebreke aan verzending bedoeld in het eerste lid heeft er echter geen inschrijving plaats en brengt de ambtenaar van de burgerlijke stand de belanghebbende daarvan onmiddellijk op de hoogte.

Van de inschrijving wordt door de ambtenaar van de burgerlijke stand kennis gegeven aan de belanghebbende.

De verklaring heeft gevolg vanaf de inschrijving.

§ 3. Het negatieve advies moet met redenen zijn omkleed. Het wordt aan de ambtenaar van de burgerlijke stand en bij een ter post aangetekende brief aan de belanghebbende betekend door toedoen van de procureur des Konings.

De procureur des Konings of de ambtenaar van de burgerlijke stand voor het geval als bedoeld in § 2, vierde lid, laatste zin, deelt aan de belanghebbende mee dat, tenzij de belanghebbende de aanhangigmaking bij de rechtbank vraagt overeenkomstig artikel 12bis, § 4, zijn dossier door de ambtenaar van de burgerlijke stand zal worden overgezonden aan de Kamer van volksvertegenwoordigers, zodat de belanghebbende bij de griffie van de Kamer van volksvertegenwoordigers een memorie van antwoord kan indienen binnen een maand.

De ambtenaar van de burgerlijke stand zendt het dossier van de belanghebbende alsook, desgevallend, het negatieve advies van de procureur des Konings over aan de Kamer van volksvertegenwoordigers, of, met toepassing van artikel 12bis, § 4, aan de rechtbank van eerste aanleg. De verzending aan de Kamer van volksvertegenwoordigers geldt als naturalisatieaanvraag, waarover de Kamer van volksvertegenwoordigers beslist overeenkomstig artikel 21, § 4.”

Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook zelf aangeeft, blijven overeenkomstig artikel 32, § 2 van de voormelde wet van 4 december 2012 de voordien vigerende bepalingen van toepassing voor de verzoeken en verklaringen ingediend voor 1 januari 2013 (op een aantal *in casu* niet-relevante artikelen die onmiddellijk in werking zijn getreden na).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier – zoals de Dienst Vreemdelingenzaken blijkens het “*synthesedocument telefoongesprek*” ook zelf erkent in zijn telefoongesprek van 21 augustus 2018 met een medewerker van de burgerlijke stand van de stad Aalst – geen opvolging en advies met betrekking tot de op 7 maart 2012 afgelegde nationaliteitsverklaring blijken. De medewerker bevestigt blijkens dit telefoongesprek dat op 15 mei 2012 een negatief advies inzake de nationaliteitsaanvraag door het parket werd afgegeven.

De verzoekende partij geeft aan dat niets erop wijst dat dit advies werd genomen, minstens dat het binnen de door het WBN opgelegde termijn aan haar werd betekend, noch dat het advies conform het WBN werd gemotiveerd. Daarnaast voert zij aan dat de Raad dit (eventuele) advies op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten beschouwing moet laten.

De Raad wijst erop, nog los van de vraag of een advies van de procureur des Konings *überhaupt* onder het toepassingsgebied valt van de exceptie van onwettigheid die voortvloeit uit het voormelde artikel 159, dat de verzoekende partij met haar twijfel aan en kritiek op het betrokken negatief advies van 15 mei 2012 uit het oog verliest dat de verklaring overeenkomstig artikel 15, § 2, zesde lid (oud) van het WBN hoe dan ook slechts gevolg heeft vanaf de inschrijving. Het betreft het inschrijven en vermelden zoals bepaald door artikel 22, § 4 (oud) van het WBN, zijnde het register bedoeld in artikel 25 (oud) van het WBN, met name het geboorteregister. Het “*attest: aanvraag tot verkrijging van de Belgische nationaliteit*” dat de verzoekende partij als onderdeel van haar stuk 2 bij het verzoekschrift voegt, bevat bovendien uitdrukkelijk de volgende vermelding: “*BELANGRIJK De verkrijging van de Belgische nationaliteit gaat in op de datum van overschrijving van de verklaring in de registers van de Burgerlijke Stand*”. De verzoekende partij legt geen enkel bewijs voor dat haar verklaring werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand of werd ingeschreven en vermeld in het geboorteregister. Zij erkent ter terechtzitting zelfs uitdrukkelijk dat zij geen weet heeft van zulke inschrijving, laat staan dat zij hiervan enig bewijs voorlegt. Dat zij retroactief, met name sinds 7 maart 2012, de Belgische nationaliteit zou hebben verkregen, mist dan ook juridische grondslag. Vervolgens wijst de Raad erop dat, zelfs al zou er geen (tijdig) negatief advies door de procureur des Konings zijn afgeleverd en zelfs al zou dit niet in overeenstemming met het WBN zijn gemotiveerd, de verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk kan maken dat zij door het loutere afleggen van een verklaring van nationaliteitskeuze de Belgische nationaliteit zou hebben verkregen. Elk bewijs van de vereiste inschrijving ontbreekt immers.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat ook uit de “*gegevenshistoriek RN*” die door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 november 2018 aan de Raad werd overgemaakt, blijkt dat de verzoekende partij slechts één nationaliteit heeft, met name de Marokkaanse.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij niet voorhouden dat zij het bewijs zou hebben geleverd dat zij de Belgische nationaliteit bezit. Bijgevolg moet zij overeenkomstig artikel 1,1° van de vreemdelingenwet als een ‘vreemdeling’ worden beschouwd. Zij beschikt dan ook overeenkomstig

artikel 39/2 *juncto* artikel 39/56 van de vreemdelingenwet over de vereiste hoedanigheid om een annulatieberoep bij de Raad in te stellen.

3.3 Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan, en de schending van artikel 3.1 van het Vierde Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, tot het waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden, die niet reeds in het Verdrag en in het eerste Aanvullend Protocol daarbij zijn opgenomen, van artikel 8, eerste lid van de Grondwet, van de artikelen 16 en 15 van het WBN zoals deze op 7 maart 2012 van kracht waren, en van de artikelen 1, 2, 7, 40, 40bis, 40ter, 41, 42, 42bis, 42ter en 44bis van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar synthesememorie het volgende uiteen:

“1. Position originaire de la partie requérante (...)

En ce que l’acte attaqué met fin au « séjour » du requérant ;

Alors que l’article 3, 1° du 4e protocole additionnel à la Convention européenne des droits de l’homme dispose : (...)

Que, d’après l’article 8 al.1er de la Constitution : (...)

Que, après trois ans de vie commune avec son épouse Belge d’alors, le requérant a introduit en date du 7 mars 2012 une déclaration d’acquisition de la nationalité belge (Pièce 2);

Qu’à cette date le Code de la nationalité belge disposait, en son article 16 § 2, 1° : (...)

Que cet article 16 ne sera ultérieurement abrogé que par la loi du 4 décembre 2012 modifiant le Code de la nationalité belge afin de rendre l’acquisition de la nationalité belge neutre du point de vue de l’immigration, entrée en vigueur le 1er janvier 2013 ;

Que l’article 32 §2 de cette loi du 4 décembre 2012 dispose notamment : (...)

Qu’entre-temps, suivant l’article 15 du C.N.B. tel qu’en vigueur le 7 mars 2012: (...)

Qu’en l’occurrence, aucun acte d’opposition à la déclaration d’acquisition de la nationalité belge du requérant ne figure au dossier administratif ;

Que cet avis eût-il été rendu, il serait illégal dès lors que le requérant rentrait alors dans les conditions d’acquisition de la nationalité belge ;

Que cet éventuel avis devrait en conséquence être écarté par votre Conseil sur pied de l’article 159 de la Constitution (cf. Cour constitutionnelle, arrêt 92/2018 du 19 juillet 2018, B.36 et B.37) ;

Qu’il résulte de cet écartement que le requérant devait être considéré comme Belge à l’expiration du délai visé à l’article 15§2 al.4 du C.N.B. ;

Que ce raisonnement fournit la preuve que le requérant possède la nationalité belge au sens de l’article 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers;

Qu’il ne doit plus justifier d’un quelconque droit au séjour pour résider dans le pays de sa nationalité ;

Qu’il ne peut conséquemment pas être mis fin à pareil « séjour » ;

2. Position de la partie adverse

La partie adverse affirme que la nationalité belge n'est pas acquise puisqu'aucune décision positive n'a été prise. La partie adverse soutient qu'un avis négatif aurait été pris par le Procureur du Roi le 15 mai 2012 contre lequel le requérant n'aurait pas introduit de recours. Elle prétend que le requérant ne démontre pas être dans les conditions pour se voir reconnaître la nationalité belge et que la décision attaquée l'a pertinemment considéré comme un ressortissant de pays tiers qu'il lui était loisible d'expulser sous couvert de l'article 44bis §2 de la loi.

3 Réfutation

Le requérant observe que le dossier administratif, tel que communiqué le 4 septembre 2018 à la demande de son conseil, ne comporte aucune trace du prétendu avis négatif qu'aurait rendu le Procureur du Roi le 15 mai 2012.

Tout au plus, se trouve un document semblant rendre compte du contenu d'une conversation téléphonique, la partie adverse admettant elle-même que cet avis négatif ne se trouve pas dans son dossier administratif. Le document produit est le suivi d'une conversation téléphonique du 21 août 2018 au cours de laquelle l'administration communale d'Aalst aurait informé la partie adverse qu'un avis négatif avait bien été pris, sans autre précision sur les motifs de cet avis négatif ni sa notification au requérant.

Rien n'indique donc que cet avis ait effectivement été pris, ou à tout le moins, notifié au requérant, dans le délai imposé par 15 § 2, alinéa 1er C.N.B ni que cet avis ait été motivé conformément au prescrit de l'article 15, § 3, alinéa 1er.

Le requérant a putativement acquis de plein droit la nationalité belge

Le requérant doit donc être considéré comme belge depuis le 7 mars 2012.

Le moyen est fondé ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé."

4.1.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de manifeste beoordelingsfout en de verschillende aangevoerde schendingen allen stoelt op het feit dat zij over de Belgische nationaliteit zou beschikken. Hoger, onder punt 3., heeft de Raad reeds uitgebreid uiteengezet dat de verzoekende partij niet aantoonde dat dit daadwerkelijk het geval is. Het eerste middel mist dan ook alle grondslag.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 20, 21, 33.1, 45, 47, 51 en 53 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 13, 14, 17, 23 en 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BUPO-verdrag), van de artikelen 6.1, 8, 13 en 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Zevende Aanvullend Protocol bij het EVRM, van artikel 1 van het Twaalfde Aanvullend Protocol bij het EVRM, van de artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 10 en 11, 13, 22, 22bis, 23 en 191 van de Grondwet, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het standstill-beginsel, van de artikelen 15, 27, 28, 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), en de schending door artikel 26 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (hierna: de wet van 24 februari 2017) van de voormelde bepalingen en beginselen.

Zij zet in haar synthesememorie het volgende uiteen:

"1. Position originare de la partie requérante (...)

EN CE QUE l'acte attaqué est pris sur le fondement de l'article 44bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

ALORS QUE la question de la constitutionnalité du fondement normatif d'un acte administratif touche à l'ordre public;

Que l'article 44bis précité a été réintroduit dans cette loi par l'article 26 de la loi du 24 février 2017 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale ;

Que cette dernière disposition fait actuellement l'objet de recours en annulation auprès de la Cour constitutionnelle, enrôlés sous les numéros 6749 et 6755 (Moniteur belge du 28 novembre 2017, pp.103.760 et 103.761) ;

Qu'il y a lieu, dans l'intérêt d'une bonne justice, d'attendre l'issue de ces recours ;

Qu'entre-temps, il y a également lieu de souligner la contrariété de cet article 26 aux dispositions et principes visés au moyen ;

Que, première branche, l'article 44bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, en ne prévoyant plus de procédure devant la Commission consultative des étrangers, ni aucune garantie analogue, ne permet pas au membre de la famille d'un citoyen de l'Union de faire valoir utilement et effectivement des éléments pertinents soit quant aux motifs de retrait de séjour, les éléments retenus à son encontre, sa « dangerosité » éventuelle, ou ses attaches et intérêts en cause ;

Que la réforme a supprimé la procédure préalable devant Commission consultative des étrangers, et les garanties que cette procédure offrait quant au respect des droits de la défense, du droit à une procédure administrative équitable, du droit à une « bonne administration », ainsi que, et en ce compris, le « droit d'être entendu » ;

Que le recul des garanties offertes à l'étranger est significatif et ne trouve pas de justification valable ;

Que :

La Commission Consultative des étrangers est régie par un arrêté royal du 28 juillet 1981 relatif à la Commission Consultative des étrangers (Moniteur Belge, 07 août 1981).

La Commission Consultative des étrangers est un organe consultatif auquel la loi du 15 décembre 1980 confie une mission d'avis dans le cadre de certains dossiers de séjour. La législation querellée retire à la commission sa compétence d'avis sur les dossiers particuliers.

La Commission Consultative des étrangers a la particularité d'être composée selon la technique dite de l'apparement. En effet, la commission se compose de trois membres. Le président est un magistrat et l'un des deux autres membres est délégué à la commission par des associations ou organisations non gouvernementales s'occupant de la défense des intérêts des étrangers et l'autre est un avocat.

L'article 5 de l'arrêté royal permet à l'étranger dont le cas est soumis à l'avis de la Commission Consultative des étrangers de faire connaître par écrit dans les 15 jours d'une notification par courrier recommandé, le nom de la personne qu'il choisit sur la liste des personnes s'occupant de la défense des intérêts des étrangers ainsi que le nom d'un avocat, son choix de langue ainsi que la langue dans laquelle il désire être entendu. Il peut également mentionner le nom d'un interprète assermenté qu'il choisit.

L'étranger est convoqué par courrier recommandé à comparaître devant la commission au moins 15 jours avant l'audience et son conseil est avisé. L'article 6 donne des précisions quant au mode de notification de la convocation de manière à s'assurer que l'étranger reçoit la convocation. L'article 7 prévoit que « Les éléments invoqués par le Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences pour justifier les mesures de renvoi ou

d'expulsion sur base de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que tous les éléments de nature à éclairer la commission sur la personnalité de l'étranger ou sa situation familiale et professionnelle sont consignés dans une note communiquée à l'étranger et à son conseil au moins huit jours ouvrables avant la date de l'audience et jointe au dossier ».

L'étranger, assisté de son conseil et d'un interprète, est entendu par la Commission. Il peut déposer tout document et fournir toutes les informations qu'il estime nécessaire. Un représentant du Ministre est entendu en son avis, et l'étranger peut y répliquer. Les faits retenus à son encontre lui ont été préalablement communiqués, et le droit de consultation du dossier constitué à son encontre lui a été communiqué, de manière à ce que ses droits (à une procédure équitable, d'être entendu, et de la défense) soient respectés.

Ces garanties font explicitement écho à ce qui est requis afin d'assurer une procédure équitable, tel que cela a été développé dans l'exposé du cadre normatif.

L'article 8 garantit que les avis de la commission sont motivés.

Il se déduit de ce qui précède que la procédure d'avis de la Commission

Consultative des étrangers permet à l'étranger :

- *D'être avisé par courrier recommandé, assurant une remise certaine du courrier ;*
- *D'être assisté par un avocat, ce qui était explicitement indiqué dans le courrier faisant état de la procédure devant la Commission consultative des étrangers ;*
- *Du droit d'être assisté d'un interprète, ce qui était explicitement indiqué dans le courrier faisant état de la procédure devant la Commission consultative des étrangers ;*
- *De choisir un des trois membres de la Commission qui aura à connaître de son dossier, parmi les personnes nommées préalablement par le Roi ;*
- *D'avoir accès au dossier sur lequel se fonde l'autorité pour envisager le retrait au séjour, de le consulter, et ainsi de pouvoir le quereller utilement, en connaissance (précise) de cause ;*
- *De faire valoir sa position par écrit et lors d'une audience en ayant été avisé de la tenue de celle-ci à temps que pour pouvoir se défendre et s'exprimer correctement, le cas échéant avec l'assistance d'un avocat et le support d'un interprète ;*
- *De pouvoir faire valoir son argumentation et des éléments en connaissance de cause puisqu'il a accès à une note synthétisant les éléments du dossier ainsi qu'au dossier dans les jours précédant l'audience ;*
- *De bénéficier d'une rencontre « de visu » et de se défendre oralement, ce qui est essentiel lorsqu'il s'agit de juger quelqu'un. Juger un homme « sur dossier », a fortiori juger de sa dangerosité, n'est pas adéquat ni suffisant ;*
- *L'audience devant la commission se tient dans le respect du principe du contradictoire puisque chacune des parties à l'occasion de s'exprimer sur la base d'un dossier qu'il connaît et sur la base d'éléments échangés tant en ce qui concerne l'argumentation en droit qu'en ce qui concerne les éléments factuels ;*
- *L'audience devant la Commission peut éventuellement être remise de manière à assurer que les parties sont en mesure de présenter utilement leurs moyens de défense ;*
- *Les avis de la commission sont motivés.*

La loi querellée, en supprimant la procédure devant la Commission consultative et les garanties connexes, supprime l'intégralité de ces garanties.

Or, « le droit d'être entendu » et l'équité de la procédure de manière générale est d'autant plus important que les critères sont flous et subjectifs, leur mise en œuvre imprévisible.

Il se déduit de ce qui précède que les dispositions querellées violent les droits de la défense, à une procédure équitable et au respect du principe de bonne administration, dont le droit d'être entendu.

A tout le moins, le recul significatif dans les garanties entourant la procédure administrative et particulièrement les droits de la défense de l'étranger concerné, et son « droit d'être entendu », contrevient au principe de standstill, pris seul et conjointement à ces droits (fondamentaux).

Qu'à titre subsidiaire, il est demandé à Votre Conseil de poser la question préjudicielle suivante à la Cour de justice :

• Les principes généraux du droit européen que sont les droits de la défense, à une procédure équitable et au respect du principe de bonne administration, ainsi que le principe de standstill doivent-ils être interprétés comme incompatibles avec une législation interne, et notamment la loi du 24 février 2017 modifiant la loi du 15 décembre 1980 qui supprime une procédure d'avis devant une Commission consultative des étrangers, procédure encadrée de garanties procédurales substantielles ?

Que, deuxième branche, le Conseil d'Etat, section législation, attire régulièrement l'attention du législateur sur le fait que l'intérêt supérieur des enfants nécessite une due prise en compte, et non un contrôle marginal de la proportionnalité (La Chambre, Doc 54 2529/001 p. 61 à 66, <http://www.dekamer.be/FLWB/PDF/54/2529/54K2529001.pdf>);

Que le texte de l'article 44bis ne pipe mot sur l'intérêt (supérieur) de l'enfant, impacté par une décision prise à l'égard d'un membre de sa famille et particulièrement d'un de ses parents, qu'il convient de prendre en compte de manière « primordiale ».

Que cela est d'autant plus problématique qu'une décision prise à l'égard de son parent aura, de facto, très probablement pour effet que l'enfant sera contraint de quitter le territoire pour garder des contacts avec le parent concerné par la mesure d'éloignement.

Il en est d'autant plus ainsi si c'est précisément ce parent qui ouvrait le droit au séjour pour la famille. Que, troisième branche, la disposition en cause méconnaît l'article 27 de la directive 2004/38 précitée, particulièrement son paragraphe 2, en ce qu'il autorise « le ministre ou son délégué » à « mettre fin au séjour des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles et leur donner l'ordre de quitter le territoire pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique » (nous soulignons), alors que l'article 27 de la directive 2004/38 prévoit des restrictions et conditions, absentes de la disposition nationale en cause, et particulièrement quant au fait que « L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures » et que « Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues. »

Que l'article 27 de la directive 2004/38 dispose notamment : (...)

Qu'en vertu du droit de l'Union, en ce compris du principe de proportionnalité, les éléments suivants doivent être réunis pour refuser/mettre fin au séjour d'un citoyen de l'Union pour motifs d'ordre public :

- il doit il y avoir « menace pour un intérêt fondamental de la société » ;
- la menace doit être réelle ;
- la menace doit être grave ;
- la menace doit être actuelle ;
- la menace doit être personnellement imputable au requérant ;

Que la « réalité » suppose qu'on ne soit pas dans l'ordre de l'hypothétique, ni dans la « prévention générale » (COM/2009/0313 final CJUE Aff. C-67/74, Bonsignore, points 5 à 7.)

Que l'« actualité » empêche qu'il soit uniquement fait référence à des éléments passés et qu'il soit établi que cela prévaut encore aujourd'hui et pour le futur (CJUE Aff. jointes C-482/01 et C-493/01, Orfanopoulos et Oliveri, points 82 et 100 ; CJUE Aff. C-50/06, Commission/Pays-Bas, points 42 à 45).

Que le « caractère personnel » suppose que la menace soit directement imputable à l'étranger (CJUE Aff. C-348/96, Calfa, points 17 à 27, et 67/74, Bonsignore, points 5 à 7 ; CJUE Aff. C-408/03, Commission/Belgique, points 68 à 72).

Qu'à l'égard des ressortissants de pays tiers, la CJUE posait les principes suivants, qui doivent trouver à s'appliquer à tout le moins a minima pour les citoyens de l'Union (Z Zh du 11.06.2015 Aff. C-554/13) :

« 50 Partant, il y a lieu de considérer qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de

vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. »

Que l'article 27 de la directive 2004/38 précité s'oppose donc à ce que :

- *Un ordre de quitter le territoire pris à l'encontre d'un citoyen de l'Union ou un membre de sa famille soit fondé sur l'affirmation que le Ministre ou son délégué considère qu'il peut constituer un danger pour l'ordre public : il faut que la menace soit établie à suffisance ;*
- *Un ordre de quitter le soit uniquement motivé par une condamnation pénale, et les éléments inhérents à celle-ci ;*

Que la disposition présentement querellée, qui ne prévoit pas de garanties et balises quant au fait qu'une condamnation pénale ne peut suffire à motiver la décision, et au fait qu'il doit s'agir d'une « menace » « grave » « actuelle » et « personnelle » pour un « intérêt fondamental de la société », méconnaît l'article 27 de la directive 2004/38.

Que, quatrième branche, les ingérences dans les droits fondamentaux doivent être « prévues par la loi », et cette loi doit être suffisamment précise, quod non en l'espèce.

Mettre fin au droit de séjour emporte nécessairement des conséquences sur sa « vie privée », voire également sur sa vie familiale le cas échéant.

Qu'en l'espèce, la loi nationale adopte les mêmes termes, très généraux, que la directive qu'elle entend transposer, pour fonder une décision mettant fin au séjour et un ordre de quitter le territoire.

Qu'il convient de souligner qu'une directive, vouée à jeter les bases d'un rapprochement des législations des Etats membres, n'a pas pour vocation d'être suffisamment précise et inconditionnelle pour que ses dispositions soient reprises telles quelles dans le droit national. Il convient aux Etats-membres de procéder à une transposition, en adaptant les règles et principes dictés par la directive, aux spécificités nationales.

Que la matière liée à l'ordre public est un des domaines les plus spécifiques à chaque Etat, puisqu'ils restent chacun libres de définir les règles et priorités en la matière, telles l'incrimination de l'usage de drogue douces ou l'avortement.

Que la jurisprudence de la CJUE en la matière est éloquente, puisqu'elle rappelle régulièrement la marge de manœuvre laissée aux Etats membres, et veille elle-même à rester assez générale pour ne pas contrevenir à cette marge de manœuvre :

*« il est loisible aux États membres de considérer que des infractions pénales telles que celles figurant à l'article 83, paragraphe 1er, deuxième alinéa, TFUE constituent une atteinte particulièrement grave à un intérêt fondamental de la société, susceptible de représenter une menace directe pour la tranquillité et la sécurité physique de la population, et, partant, de relever de la notion de "raisons impérieuses de sécurité publique" pouvant justifier une mesure d'éloignement au titre de l'article 28, paragraphe 3, de la directive 2004/38, à condition que la façon selon laquelle de telles infractions ont été commises présente des caractéristiques particulièrement graves, ce qu'il appartient à la juridiction de renvoi de vérifier sur le fondement d'un examen individuel du cas d'espèce dont elle est saisie. »
(CJUE 22 mai 2012 (affaire C-348/09))*

Que le Conseil d'Etat, dans son avis sur les dispositions en cause, a d'ailleurs souligné que des précisions seraient nécessaires:

« Au vu des éléments mentionnés ci-dessus, l'agencement du dispositif en projet doit être revu. La précision figurant à l'article 22, § 1er, alinéa 2, en projet doit être mentionnée dans l'article 21 en projet. Cette notion ainsi précisée dans l'article 21 sera ensuite appliquée en fonction des spécificités propres à chaque situation et en tenant compte de ce que le dispositif légal mis en œuvre vise des "raisons d'ordre public ou de sécurité nationale" ou "de raisons graves d'ordre public et de sécurité nationale". Le commentaire des articles sera complété afin de mieux éclairer, dans la mesure du possible, la portée spécifique de la notion de "raisons graves d'ordre public et de sécurité nationale", à la lumière de la jurisprudence de la Cour de justice. » ((DOC 54 2215/001, p. 89)

« Le commentaire de l'article gagnerait à indiquer le type de faits qui pourrait constituer des "raisons impérieuses" de sécurité nationale. À cet égard, dans les litiges qui ont mené aux arrêts de la Cour de justice mentionnés dans le commentaire de l'article, la législation allemande considérait qu'il fallait à tout le moins que l'individu concerné ait fait l'objet d'un certain type de condamnation pénale ou d'internement pour pouvoir considérer qu'il y avait des raisons impérieuses de sécurité publique. » (DOC 54 2215/001, p. 91)

Que le législateur semble avoir négligé ces remarques, et n'a apporté aucune clarification dans la législation.

Que le flou entourant les cas précis que peuvent concerner les notions très générales utilisées dans la loi, amène à considérer que la disposition en cause ne constitue pas une transposition valable du droit de l'Union, et qu'elle ne prévoit pas un cadre suffisamment clair pour l'ingérence qu'elle peut fonder dans le droit fondamental à la vie privée et familiale, ou les autres droits fondamentaux éventuellement en cause en fonction des cas d'espèce.

Que l'acte attaqué repose sur une disposition légale qui contredit des normes et principes qui lui sont supérieurs.

2. Position de la partie adverse

La partie adverse confirme qu'un recours à l'encontre de la loi du 24 février 2017 est pendante devant la Cour constitutionnelle.

Pour ce qui concerne l'avis de la commission consultative des étrangers, la partie adverse soutient qu'elle n'était pas liée par cet avis de sorte qu'il ne pouvait constituer une garantie de non violation de l'article 3, §1er, 6° de la loi du 15 décembre 1980.

Elle ajoute que les travaux parlementaires de la loi du 24 février 2017 mentionnent diverses raisons pratiques à la suppression de cette commission.

Elle estime de plus que la garantie du droit à être entendu se trouve déjà à l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

Elle prétend que le droit à être entendu sous forme de liste de questions donne la chance à l'étranger concerné de faire connaître les éléments et pièces qui iraient à l'encontre d'une décision d'éloignement.

Elle estime qu'il n'est pas nécessaire de saisir la Cour de Justice de l'Union européenne de la question proposée par le requérant, dès lors que cette question est déjà pendante devant la Cour constitutionnelle. Elle ajoute que le requérant ne fait mention d'aucune disposition dont aurait à connaître la CJUE.

3. Réfutation

Contrairement à ce que prétend la partie adverse, le droit d'être entendu tel que pratiqué par elle depuis la réinsertion de l'article 44bis de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne respecte absolument pas toutes les garanties qu'offrait la commission supprimée. Il est renvoyé à cet égard à la liste non exhaustive de ces garanties développée en première branche du moyen.

Le formulaire censé matérialiser le droit d'être entendu d'un ressortissant de pays tiers à qui la partie adverse voudrait retirer son droit de séjour ne laisse pas la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative avant l'adoption d'une

décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, comme l'exigent pourtant le principe audi alteram partem et les droits de la défense, entre autres principes applicables.

Le requérant renvoie à ses précédents écrits de procédure quant à l'identification des dispositions de droit européen auxquelles confronter le prescrit de l'article 44bis.

La simple lecture du moyen éclaire sur le fondement de la question préjudicielle sollicitée à la Cour de Justice de l'Union européenne.

Il y a bien lieu d'interroger la CJUE sur la compatibilité de la législation interne modifiée par l'article 26 de la loi du 24 février 2017 précitée avec les dispositions et principes précités.

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé."

4.2.2 Met betrekking tot de ingeroepen artikelen van het Handvest, van het BUPO-verdrag, van het EVRM, van het Zevende en Twaalfde Aanvullend Protocol bij het EVRM, van de artikelen 20 en 21 van het VWEU en van de Grondwet, en tot het rechtszekerheids- en het standstillbeginsel, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet concreet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen zou schenden. In deze mate is het tweede middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad wijst erop dat de verzoekende partij weliswaar aangeeft dat de voormelde bepalingen en beginselen artikel 26 van de wet van 24 februari 2017 schenden, maar hiermee oefent zij kritiek uit op de wet. De Raad is niet bevoegd om zich hierover uit te spreken. Deze bevoegdheid komt immers binnen de grenzen bepaald in artikel 142, tweede lid van de Grondwet toe aan het Grondwettelijk Hof (hierna ook: het GwH) (cf. RvS 2 mei 2005, nr. 144.025; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916). De verzoekende partij voert zelf overigens uitdrukkelijk aan dat tegen de voormelde wet van 24 februari 2017 twee vernietigingsberoepen bij het GwH werden ingesteld. Ook in deze mate is het tweede middel onontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van een aantal artikelen van de Burgerschapsrichtlijn wijst de Raad erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). De verzoekende partij zet niet uiteen dat en/of in welke mate de betrokken bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn, met uitzondering van artikel 27, niet of niet correct zouden zijn omgezet in interne wetgeving. Het inroepen van de schending van de betrokken artikelen van de Burgerschapsrichtlijn is in de aangegeven mate dan ook niet dienstig. Op het voormelde artikel 27 gaat de Raad verder in in het kader van het derde en vierde onderdeel van het tweede middel, en van het derde middel.

In de mate dat de verzoekende partij vraagt om de uitspraak van het GwH in de voormelde vernietigingsberoepen af te wachten, wijst de Raad op de artikelen 8 en 18 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof).

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

"Indien het beroep gegrond is, vernietigt het Grondwettelijk Hof geheel of ten dele de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel waartegen het beroep is gericht.

(...)

Zo het Hof dit nodig oordeelt, wijst het, bij wege van algemene beschikking, die gevolgen van de vernietigde bepalingen aan welke als gehandhaafd moeten worden beschouwd of voorlopig gehandhaafd worden voor de termijn die het vaststelt."

Het voormelde artikel 18 luidt als volgt:

"Niettegenstaande de door de wetten en bijzondere verordeningen bepaalde termijnen verstreken zijn, kan tegen de handelingen en verordeningen van de verschillende bestuursorganen alsook tegen de beslissingen van andere gerechten dan die bedoeld in artikel 16 van deze wet, voor zover die gegrond zijn op een bepaling van een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwetbedoelde regel, die vervolgens door het Grondwettelijk Hof is vernietigd, of op een verordening ter uitvoering van zodanige norm, al naar het geval, elk administratief of rechterlijk beroep worden ingesteld dat daartegen

openstaat, binnen zes maanden na de bekendmaking van het arrest van het Grondwettelijk Hof in het Belgisch Staatsblad."

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat het Grondwettelijk Hof, wanneer het de wet van 24 februari 2017 geheel of gedeeltelijk zou vernietigen, in zijn uitspraak kan bepalen om bepaalde gevolgen van de vernietigde bepalingen te handhaven of gedurende een door hem vastgelegde termijn voorlopig te handhaven. Bovendien opent het voormelde artikel 18 een nieuwe beroepstermijn van zes maanden voor het instellen van het administratief of rechterlijk beroep dat openstaat tegen handelingen die gegrond zijn op een bepaling van de vernietigde wet.

Bijgevolg wordt de verzoekende partij op geen enkele manier benadeeld door het feit dat nog vernietigingsberoepen hangende zijn tegen de wet van 24 februari 2017 en heeft zij dan ook geen belang erbij om aan de Raad de vragen de uitspraken van het Grondwettelijk Hof af te wachten.

In een eerste onderdeel van het tweede middel voert de verzoekende partij een uitgebreid theoretisch betoog met betrekking tot de door de wet van 24 februari 2017 afgeschafte verplichting om (onder meer) voor een nemen van een beslissing zoals de *in casu* bestreden beslissing voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen in te winnen. Zij zet de garanties uiteen die dit voorafgaand advies en deze commissie bieden, garanties die een billijke procedure moeten garanderen, en geeft aan dat het recht om gehoord te worden en de billijkheid van de procedure des te belangrijker zijn wanneer de criteria vaag en subjectief zijn, en hun toepassing onvoorspelbaar. Zij besluit dat de betwiste bepalingen de rechten van verdediging, het recht op een billijke procedure en het recht om te worden gehoord schenden.

De Raad benadrukt nogmaals dat de verzoekende partij uitdrukkelijk besluit tot een schending door de wet, en niet door de bestreden beslissing, en dat hij niet bevoegd is zich over wetskritiek uit te spreken.

In de mate dat dit betoog toch ook zou moeten begrepen worden als dat de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing de bovenstaande beginselen schendt (die ook hun weerslag vinden in het Handvest) en in de mate dat zij verzoekt een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen (hierna ook: HvJ of het Hof), wijst de Raad op het volgende.

De bestreden beslissing betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf die werd genomen ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is. De verzoekende partij, die de Marokkaanse nationaliteit heeft, moet sinds 10 april 2008 (de datum van indienen van de visumaanvraag gezinshereniging, in functie van haar toenmalige Belgische echtgenote A. A.) beschouwd worden als een familielid van een burger van de Unie. De beslissing werd genomen op grond van artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet, omwille van "*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*." Deze bepaling heeft betrekking op het beëindigen van het verblijf van "*de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen*". Zodoende blijkt dat de staatssecretaris de verzoekende partij beschouwt als een familielid van de burger van de Unie dat een duurzaam verblijfsrecht heeft verkregen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 januari 2018 werd geïnterviewd in de gevangenis van Dendermonde door attaché E. V. van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het op 16 januari 2018 door E. V. opgestelde verslag blijkt dat met de verzoekende partij werd gesproken in het kader van "*het hoorrecht 'intrekking verblijfsrecht'*", dat zij op de hoogte werd gesteld van de doelstelling van het interview en dat haar de nodige uitleg werd gegeven omtrent de vragenlijst en de beroepsprocedure. Attaché E. V. geeft tevens aan dat de verzoekende partij op de hoogte was gebracht van het bezoek en de week ervoor al een paar documenten via de griffie had laten doormailen. Vervolgens geeft E. V. onder de hoofding "*hoorrecht*" aan dat de verzoekende partij verkoos om de vragenlijst niet ter plekke in te vullen, dat zij dit samen met haar advocaat en haar familie wilde invullen en de nodige bewijsstukken verzamelen. Daarnaast wordt nog gesteld dat de verzoekende partij aangaf dat zij een rapportbriefje zou indienen om een extra 15 dagen te verkrijgen, dat zij beleefd was, tekende voor ontvangst en het origineel heeft meegekregen. Een kopie van de op 15 januari 2018 voor ontvangst getekende blanco vragenlijst bevindt zich in het administratief dossier. Ook een rapportbriefje van 15 januari 2018 waarin de verzoekende partij vraagt om een termijn van 30 dagen te krijgen om documenten aan de Dienst Vreemdelingenzaken te bezorgen, bevindt zich in het administratief dossier. Op 26 januari 2018 dient zij in antwoord op het vorige rapportbriefje nog een tweede rapportbriefje in, waarin zij stelt dat ze weet dat ze de papieren nog niet aan de griffie heeft overgemaakt, maar dat ze

enkel wilde vragen of het goed is dat ze 30 dagen tijd heeft in plaats van 15 dagen. Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij de vragenlijst heeft ingevuld en een aantal stukken toevoegde. Het betreft de documenten die worden opgesomd in de bestreden beslissing. Ook de antwoorden van de verzoekende partij worden weergegeven in de bestreden beslissing.

Zoals ook blijkt uit de werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken, wordt niet betwist dat de verzoekende partij een recht op horen had, voordat de staatssecretaris de bestreden beslissing kon nemen. Zoals de verwerende partij ook aangeeft, is deze garantie onder meer verankerd via artikel 41 van het Handvest, dat luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, (...).”

Uit de bewoordingen van dit artikel volgt duidelijk dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), maar het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht maakt wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingsfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing, die het verblijf beëindigt van een familielid van de burger van de Unie dat een duurzaam verblijfsrecht heeft verkregen, binnen de werkingsfeer van het Unierecht valt.

De Raad wijst er tevens op dat het hoorrecht voor gevallen zoals dat van de verzoekende partij ook verankerd is in de Belgische vreemdelingenwet, met name in artikel 62, § 1, dat luidt als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

Deze bepaling werd ingevoegd door de voormelde wet van 24 februari 2017. In de parlementaire voorbereidingen (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001) wordt met betrekking tot het hoorrecht het volgende gesteld:

“In de huidige regeling is het nemen van een beslissing in veel gevallen afhankelijk van het voorafgaande advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, op straffe van nietigverklaring.

Gelet op de door de regering nagestreefde doelstellingen, maken de nadelen die gekoppeld zijn aan de tussenkomst van de Commissie het niet mogelijk om deze procedurele vereiste te behouden.

Naast de kostprijs ervan, kan het de Commissie worden verweten de administratieve overheid te verhinderen snel op te treden, terwijl de omstandigheden per definitie een snelle en doeltreffende actie vereisen.

De redenen kunnen toegeschreven worden aan organisatorische problemen, maar ook aan de samenstelling zelf van de Commissie.

Aanvankelijk werd in deze procedure voorzien door de wet van 15 december 1980 om het recht om te worden gehoord, dat gewaarborgd wordt door verschillende internationale verdragen waardoor België gebonden is (vluchteling, staatloze, enz.), te eerbiedigen.

Sindsdien zijn het nationaal en internationaal recht sterk geëvolueerd. Het recht om te worden gehoord, werd bekrachtigd als een algemeen rechtsbeginsel, zowel in het Belgische als in het Europese recht. Deze waarborg wordt in principe geboden aan elke persoon ten aanzien van wie een beslissing die hem schade zou kunnen berokkenen, wordt overwogen.

Op louter juridisch vlak vereist het recht om te worden gehoord niet dat een derde instantie mee de beslissing neemt.

Volgens de Belgische en Europese rechtspraak vereist het recht om te worden gehoord strikt genomen niet dat de betrokkene gehoord wordt, en nog minder door een andere instantie dan die welke overweegt de beslissing te nemen.

Bijgevolg kan het recht om te worden gehoord heel goed op een andere wijze worden gewaarborgd.

In de praktijk is dit reeds het geval voor de vreemdelingen van wie de terugwijzing niet afhankelijk is van het voorafgaande advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Zij worden schriftelijk op de hoogte gebracht van de overwogen maatregel, en worden verzocht om alle gegevens die zij relevant achten, te doen gelden binnen een bepaalde termijn. Er wordt verwezen naar de commentaar bij artikelen 41 tot 43 van het ontwerp.

Bijgevolg zal de Commissie van advies voor vreemdelingen niet langer deelnemen aan het beslissingsproces. Haar tussenkomst zal vervangen worden door modaliteiten die zowel beantwoorden aan de vereisten van het recht om te worden gehoord als aan de operationele noden.

Op deze manier wil het wetsontwerp de procedure efficiënter en sneller maken, rekening houdend met de doelstellingen van de regering." (28-29),

en

"Deze bepalingen strekken ertoe sommige procedurele waarborgen die aan de vreemdelingen zijn toegekend, te verduidelijken. Het is om die reden dat het opschrift van titel III en zijn hoofdstuk I is aangepast.

In paragraaf 1 wordt de eerbiediging van het recht om te worden gehoord, bekrachtigd in de wet ten gunste van de vreemdelingen die voor meer dan drie maanden tot het verblijf worden toegelaten of gemachtigd of aan wie een verblijfsrecht van meer dan drie maanden werd toegekend, wanneer overwogen wordt om een einde te maken aan hun verblijf of hun verblijfsrecht in te trekken.

Naar aanleiding van advies 59.854/4 van de Raad van State is er in het ontwerp de termijn bepaald binnen welke de vreemdeling zijn opmerkingen kan voordragen. Met het oog op de rechtszekerheid is ook vermeld dat de vreemdeling geïnformeerd wordt en hij zijn opmerkingen schriftelijk moet bezorgen. De datum van ontvangst van het document dat hem informeert dat een beslissing tegen hem wordt overwogen, wordt de startdatum van de termijn.

De vreemdeling beschikt in principe over een termijn van vijftien dagen om de gegevens over zijn persoonlijke situatie die de beslissing kunnen beïnvloeden mee te delen. Deze termijn is vastgesteld gelet op de huidige praktijk. Het is een redelijke termijn die het de betrokkene in principe mogelijk moet maken zijn opmerkingen naar behoren en daadwerkelijk mee te delen.

Afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het geval, kan een kortere of langere termijn worden verleend indien de overheid die de beslissing neemt dat nuttig of noodzakelijk acht. (...)

Deze procedureregels zorgen voor een rechtvaardig evenwicht tussen het belang van de vreemdeling, namelijk beschikken over een toereikende termijn zodat hij naar behoren en daadwerkelijk de gegevens kan doen gelden inzake zijn persoonlijke situatie die het nemen van de beslissing kunnen doorkruisen, en het belang van de Staat, namelijk zo snel mogelijk en met volle kennis van zaken een einde maken aan het verblijf van vreemdelingen die de verblijfsvoorwaarden niet of niet meer vervullen.

Ze houden rekening met de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende het recht te worden gehoord.

Meer bepaald in de zaak Boudjlida heeft het Hof verklaard dat “Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden”; dat deze regel “[...] tot doel heeft de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten”; dat “dat recht om te worden gehoord (tevens) impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren”; dat wanneer de voorwaarden en de nadere regels die het respecteren van dit recht garanderen door het nationale recht zijn vastgesteld, deze regels “[...] de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten [...] in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk [...]” mogen maken; en dat “[...] de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast” (arrest Boudjlida, van 11 december 2014, C-249/13, EU:2014:2431, zie punten 36 tot 38, 41 en 43, en de vermelde rechtspraak).

Nog altijd in dezelfde zaak heeft het Hof van Justitie in verband met het onderhoud bij de politiediensten opgemerkt dat “... de vraag of de duur van het gehoor van een illegaal verblijvende derdelander van invloed is op de eerbiediging van het recht om te worden gehoord, zoals dat van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, niet bepalend is. Het gaat er immers om of een dergelijke derdelander in voldoende mate is gehoord over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over zijn persoonlijke situatie [...]”. (...)

Het Hof van Justitie heeft de inhoud van het recht om te worden gehoord al verduidelijkt in verscheidene zaken betreffende migratie en asiel.

In zijn arrest M.M. tegen Ierland, van 22 november 2012, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie immers voor recht gezegd dat: “het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden”.

Dit beginsel van het “recht om te worden gehoord” heeft als logisch gevolg dat de administratie “met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren.”.

Het doel is dat de betrokkene een vergissing kan corrigeren of gegevens kan aanvoeren betreffende zijn persoonlijke situatie die ervoor pleiten dat de beslissing wordt genomen of niet wordt genomen of die die inhoud heeft. Ook is het de bedoeling dat de administratie met kennis van zaken kan beslissen en haar beslissing afdoende kan motiveren (RVV, van 25.09 2015, nr. 153 286 en aangehaalde rechtspraak).

Bij een intrekking van het verblijf moet de betrokkene in principe voorafgaand daarvan worden verwittigd en moet hij de mogelijkheid hebben zijn standpunt, naar behoren en daadwerkelijk, kenbaar te maken

alvorens de beslissing wordt genomen (RVV, van 25.09 2015, nr. 153 286, en aangehaalde rechtspraak).

Het wetsontwerp heeft tot doel deze jurisprudentie wettelijk te bekrachtigen.” (43-48).

In casu stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij in haar synthesesmemorie niet betwist dat in de bestreden beslissing haar antwoorden correct werden weergegeven en de ingediende documenten correct werden opgesomd. Verder stelt de Raad vast dat zij niet concreet uiteenzet op grond waarvan zij aanneemt dat zij haar hoorrecht niet op een manier die in overeenstemming is met zowel het Unierecht als het interne recht heeft kunnen uitoefenen. Zoals hoger reeds aangegeven, somt zij de garanties op die het afgeschafte voorafgaand advies door de Commissie van advies voor vreemdelingen volgens haar bood. Zij zet echter niet uiteen welke van deze garanties door de in het kader van de *in casu* bestreden beslissing gevolgde werkwijze niet zouden zijn gerespecteerd.

Zoals ook hoger reeds aangegeven, verzoekt de verzoekende partij de Raad tevens om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie met betrekking tot de vraag of de algemene beginselen van Unierecht, met name de rechten van verdediging, het recht op een billijke procedure en het beginsel van behoorlijk bestuur, en het standstill-beginsel in overeenstemming zijn met een interne wetgeving, met name de wet van 24 februari 2017 die een adviesprocedure voor een Commissie van advies voor vreemdelingen afschaft, procedure omkadert door substantiële procedurele waarborgen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij haar vraag formuleert als wetskritiek, waarvoor de Raad – zoals reeds herhaaldelijk benadrukt – niet bevoegd is.

In de mate dat de vraag van de verzoekende partij kan begrepen worden als dat zij de vraag stelt naar de overeenstemming van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet met het Unierecht, wijst de Raad op het volgende.

Hoe dan ook is hij overeenkomstig artikel 267, derde lid van het WVEU niet verplicht deze vraag te stellen, aangezien zijn arrest nog vatbaar is voor hoger beroep.

Bovendien bepaalt artikel 267, tweede lid van het WVEU dat een rechterlijke instantie van een der lidstaten het Hof kan verzoekende partij over deze vraag een uitspraak te doen, “*indien zij een beslissing op dit punt noodzakelijk acht voor het wijzen van haar vonnis*”. De Raad wijst op de hoger geciteerde overwegingen in de parlementaire voorbereiding, die precies ingaan op het afschaffen van de voormelde commissie en op de nieuwe werkwijze in het kader van het hoorrecht. In deze uiteenzetting wordt meermaals verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (en van de Raad van State). De verzoekende partij zet in haar synthesesmemorie geenszins concreet uiteen waarom de nieuwe in artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet voorziene werkwijze niet in overeenstemming zou zijn met het Unierecht. Bovendien wijst de Raad erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, pt. 31, van 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, pt. 101, van 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*, pt. 94 en van 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck*, pt. 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek (het nemen van) de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (*cf.* HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 40). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nalaat aan te geven, laat staan aan te tonen, welke elementen zij naar voren zou hebben gebracht, mocht zij haar hoorrecht op de volgens haar correcte manier hebben kunnen uitoefenen. Bijgevolg maakt zij een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht niet aannemelijk en kan zij ook niet aannemelijk maken dat het stellen van een prejudiciële vraag noodzakelijk zou zijn voor het wijzen van het arrest van de Raad.

Ten slotte merkt de Raad op dat, in de mate dat de verzoekende partij met haar betoog doelt op een schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet en/of de internrechtelijke hoorplicht, ook in dit geval geldt dat het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leidt, indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de staatssecretaris had kunnen overwegen om de nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. Het vervullen van de hoorplicht heeft immers hoe dan ook slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de verzoekende partij in dit verband geen concreet betoog voert, en een schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet en/of de internrechtelijke hoorplicht dan ook niet aannemelijk kan maken.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

In het tweede onderdeel van het tweede middel voert de verzoekende partij aan dat de Raad van State, afdeling wetgeving, geregeld de aandacht van de wetgever vestigt op het feit dat met het hoger belang van het kind daadwerkelijk rekening moet worden gehouden, en dat een marginale proportionaliteitstoetsing niet volstaat. Zij stelt dat artikel 44*bis* van de vreemdelingenwet met geen woord rept over het (hoger) belang van het kind dat wordt beïnvloed door een beslissing die ten aanzien van een familielid en in het bijzonder een van zijn ouders wordt genomen, belang dat de eerste overweging vormt. Zij geeft aan dat dit des te problematischer is wanneer een beslissing genomen ten aanzien van een ouder, *de facto* zeer waarschijnlijk tot gevolg heeft dat het kind verplicht zal worden het grondgebied te verlaten om contact te kunnen houden met de ouder ten aanzien van wie de verwijderingsmaatregel werd genomen. Zij stelt dat dit des te meer het geval is als het precies de ouder betreft die het verblijfsrecht voor de familie heeft geopend.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont welk belang ze bij dit betoog heeft. Zij voert nergens aan dat zij een kind zou hebben, laat staan een minderjarig kind, laat staan een kind dat een van haar afgeleid verblijfsrecht zou hebben. Dit blijkt ook niet uit het administratief dossier. In de vragenlijst van 15 januari 2018 werd daarenboven uitdrukkelijk gevraagd of de verzoekende partij minderjarige kinderen heeft in België. De verzoekende partij heeft deze vraag negatief beantwoord. Uit het administratief dossier blijkt nog dat haar Belgische ex-vrouw A. A., van wie zij op 15 maart 2013 uit de echt gescheiden is, twee kinderen (geboren in 2003 respectievelijk 2007) had. Deze kinderen worden ook vermeld in de bestreden beslissing. Gelet op hun Belgische moeder hebben deze (voormalige) stiefkinderen hoe dan ook de Belgische nationaliteit en is enig afgeleid verblijfsrecht dus niet aan de orde. Bovendien voert de verzoekende partij geenszins aan, en dit blijkt ook niet uit het administratief dossier, dat zij nog enig contact en/of enige relatie zou hebben met deze stiefkinderen. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet duidelijk op grond waarvan het belang van het kind, en het feit dat hiermee rekening zou moeten gehouden worden, voor de *in casu* bestreden beslissing enige relevantie heeft. Bovendien betreft de bestreden beslissing hoe dan ook geen verwijderingsmaatregel, maar beëindigt deze beslissing enkel het verblijf van de verzoekende partij. Ten overvloede wijst de Raad erop dat, zoals uit de bespreking van het derde middel zal blijken, voor de interpretatie van de artikelen 44*bis* en 45 van de vreemdelingenwet, de rechtspraak van het Hof van Justitie relevant is. Hierin geeft het Hof aan dat het bestuur rekening moet houden met de grondrechten, in het bijzonder met artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof van de Rechten van de Mens benadrukt in zijn rechtspraak dat het belang van het kind een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder dit artikel 8 (zie o.m. EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 109).

Het tweede onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

In het derde onderdeel van het tweede middel voert de verzoekende partij een uitgebreid theoretisch betoog met betrekking tot het begrip "*redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid*" dat voorkomt in artikel 44*bis* van de vreemdelingenwet. Zij verwijst hierbij naar artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie en stelt dat dit artikel beperkingen en voorwaarden voorziet, die in de nationale bepaling afwezig zijn. Zij doelt in het bijzonder op de volgende onderdeel van het voormelde artikel 27: "*Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.*" en "*Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve*

redenen mogen niet worden aangevoerd." De verzoekende partij besluit dat de bestreden bepaling artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn schendt.

Opnieuw herhaalt de Raad dat de verzoekende partij met dit betoog aan wetskritiek doet, waarvoor hij niet bevoegd is.

In de mate dat de verzoekende partij zou wensen aan te voeren dat de bestreden beslissing artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn schendt, benadrukt de Raad nogmaals dat zij zich niet rechtstreeks op het voormelde artikel 27 kan beroepen, tenzij zij zou aantonen dat deze bepaling niet of niet correct in interne wetgeving zou zijn omgezet. De verzoekende partij lijkt hierop te doelen, maar de Raad wijst erop dat haar betoog alle grondslag mist. Zij verliest immers uit het oog dat artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat moet worden samengelezen met artikel 44*bis* van de vreemdelingenwet, wel degelijk specifieke garanties bevat. Hierop gaat de Raad verder in in het kader van het derde middel.

Het derde onderdeel van het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een vierde onderdeel van het tweede middel geeft de verzoekende partij aan dat inbreuken op grondrechten moeten voorzien zijn door de wet en dat deze wet voldoende duidelijk moet zijn, hetgeen *in casu* niet het geval is. Zij stelt dat een einde stellen aan het verblijfsrecht noodzakelijkerwijze gevolgen heeft voor haar privéleven en in het voorliggende geval ook voor haar familieleven. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat de nationale wetgeving dezelfde algemene termen gebruikt als de richtlijn die zij bedoelt om te zetten. Zij onderstreept dat een richtlijn niet de bedoeling heeft voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk te zijn opdat haar bepalingen als zodanig in het nationaal recht kunnen worden overgenomen. Vervolgens wijst zij op rechtspraak van het Hof van Justitie en op onderdelen van het advies van de Raad van State op het wetsontwerp dat tot de wet van 24 februari 2017 heeft geleid. De verzoekende partij besluit dat de wetgever deze opmerkingen heeft genegeerd en dat artikel 44*bis* van de vreemdelingenwet geen geldige omzetting is van het Unierecht en geen voldoende duidelijk kader voorziet voor de mogelijke inmenging in het grondrecht op een privé- en familieleven, of op de andere grondrechten die eventueel relevant zijn *in casu*, en dat de bestreden beslissing op een wettelijke bepaling steunt die hogere rechtsnormen en beginselen miskent.

In de eerste plaats moet de Raad nogmaals vaststellen dat de verzoekende partij aan wetskritiek doet en dat de Raad hiervoor niet bevoegd is.

In de mate dat haar betoog zou kunnen begrepen worden als kritiek op de bestreden beslissing, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij niets concreet maakt. Zij verwijst naar noodzakelijke gevolgen voor haar privé- en familieleven, maar geeft niet aan waarop zij precies doelt. Ook door te verwijzen naar andere grondrechten die eventueel relevant zijn *in casu*, maakt zij niet duidelijk over welke andere grondrechten zij het dan wel zou hebben. Met betrekking tot de al dan niet gebrekkige omzetting van de Burgerschapsrichtlijn en de verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie in het kader van artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn (het betreft HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*), wijst de Raad erop dat, zoals hoger reeds aangehaald en zoals nader zal blijken uit de bespreking van het derde middel, de rechtspraak van het Hof van Justitie in het kader van de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook relevant is voor de interpretatie van de artikelen 44*bis* en 45 van de vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij de omzetting van de betrokken bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn bijgevolg niet los kan zien van de rechtspraak van het Hof van Justitie in dit verband. Ten slotte stelt de Raad vast dat het betoog met betrekking tot de twee verwijzingen naar het advies van de Raad van State bij het wetsontwerp dat tot de wet van 24 februari 2017 heeft geleid, feitelijke grondslag mist. De verzoekende partij besluit immers dat de wetgever de opmerkingen van de Raad van State heeft genegeerd en geen enkele verduidelijking aan de wetgeving heeft aangebracht, terwijl uit de weergegeven onderdelen van het betrokken advies blijkt dat de Raad van State het slechts heeft over het aanvullen en verduidelijken van de artikelsgewijze commentaar bij de betrokken artikelen. Bovendien blijkt uit de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (*Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 18-29 en 37) dat dit ook daadwerkelijk is gebeurd.

Het vierde onderdeel van het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout en de onwettigheid van de bestreden beslissing op vlak van de motieven aan, en de schending van de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn, van de artikelen 42 *quinquies*, 44 *bis*, § 2, 45 en 62, § 2 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar synthesememorie het volgende uiteen:

“1. Position originare de la partie requérante (...)

EN CE QUE l'acte est motivé comme il suit : (...)

ET EN CE QU'il ressortirait de cette motivation que le requérant constituerait une menace actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public

ALORS QUE le requérant a, de plein droit, acquis un droit de séjour permanent conformément à l'article 42quinquies de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;

Que suivant l'article 62§2 de cette loi, qui précise les termes de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs : (...)

Que l'article 44bis §2 de la même loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers énonce : (...)

Que la loi du 24 février 2017 susmentionnée participe d'une réforme plus large qui concerne les « ressortissants des pays tiers, d'une part » et « les citoyens de l'Union européenne et les ressortissants de pays tiers qui y sont assimilés, d'autre part » (Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale, Exposé des motifs, Doc. parl., Ch. repr., sess.ord. 2016-2017, n°2215/001, p. 5) ;

Que selon ces mêmes travaux préparatoires, cette loi vise à « assurer une politique d'éloignement plus transparente, plus cohérente et plus efficace, en particulier lorsque le but est de garantir l'ordre public ou la sécurité nationale, tout en respectant les droits fondamentaux des personnes concernées. », dès lors que « [l]a lutte contre le terrorisme et la radicalisation est une préoccupation absolue du gouvernement. Il est primordial que tout acte visant à porter atteinte aux droits et aux libertés garantis dans notre pays soit combattu. » (op. cit., p. 4) ;

Que s'agissant des citoyens de l'Union européenne et des membres de leur famille, le législateur a entendu instituer un système de gradation dans la gravité des motifs d'ordre public permettant de limiter leur droit d'entrée et de séjour, en fonction essentiellement de la situation de séjour des personnes étrangères concernées, dans le cadre de la transposition des articles 27 et 28 de la directive 2004/38 ;

Qu'une distinction doit être faite à cet égard entre les simples « raisons », les « raisons graves » et les « raisons impérieuses », étant précisé que ces raisons peuvent concerner soit l'ordre public ou la sécurité nationale soit uniquement la sécurité nationale, et doivent être interprétées conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne (ci-après : la CJUE) (op. cit., p. 19, 23 et pp.34 à 37) ;

Que l'article 44bis de la loi du 15 décembre 1980 doit être lu conjointement avec l'article 45 de la loi du 15 décembre 1980, lequel vise l'ensemble des décisions prises sur la base des articles 43 et 44bis de la loi du 15 décembre 1980, et prévoit notamment ce qui suit : (...)

Qu'en l'occurrence, la décision attaquée se fonde sur l'article 44bis, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, ce dont il se déduit que la partie défenderesse estime que le requérant a acquis un droit de séjour permanent ;

Que cette décision doit dès lors être justifiée par des « raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale » ;

Que, conformément à la jurisprudence européenne, « la notion d'ordre public [...] “[...] suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société” ». (op. cit., p. 20) ;

Que la notion de « sécurité nationale » doit être comprise comme correspondant à celle de « sécurité publique » (op. cit., p. 20) ;

Qu'à cet égard, la CJUE, dans son arrêt *Tsakouridis* a rappelé que la notion de « sécurité publique » « couvre à la fois la sécurité intérieure d'un Etat membre et sa sécurité extérieure » et que « l'atteinte au fonctionnement des institutions et des services publics essentiels ainsi que la survie de la population, de même que le risque d'une perturbation grave des relations extérieures ou de la coexistence pacifique des peuples, ou encore l'atteinte aux intérêts militaires, peuvent affecter la sécurité publique », se référant à cet égard à sa jurisprudence antérieure (CJUE, 23 novembre 2010, *Tsakouridis*, C-145/09, points 43 et 44) ;

Que « les “raisons graves” traduisent l'idée que les circonstances de la cause doivent présenter un degré de gravité plus important, et les “raisons impérieuses” exigent que les circonstances de la cause soient encore plus graves ;

Qu'il en résulte que la notion de “raisons graves” est bien plus étendue que celle de “raisons impérieuses” (arrêt P.I., 22 mai 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, point 19, et jurisprudence citée). [...] Lorsqu'elle envisage de mettre fin au séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale, l'autorité compétente devra donc vérifier, au cas par cas, si la menace que représente l'intéressé est suffisamment grave pour pouvoir le faire, eu égard à son statut de séjour. A cette fin, tous les éléments pertinents, de fait et de droit, propres au cas d'espèce devront être pris en considération. Différents facteurs peuvent ainsi influencer sur la gravité de la menace, tels que la nature ou l'ampleur des faits, la nature et la gravité des sanctions encourues ou prononcées, le contexte juridique et/ou politique dans lequel ces faits s'inscrivent, tant au niveau national qu'international, le statut de la victime, le degré de responsabilité ou d'implication de l'intéressé, son statut social ou professionnel de l'intéressé, sa tendance à la récidive ou à maintenir son comportement, le modus operandi, etc.

Qu'ainsi, conformément à la jurisprudence de la Cour de Justice, la notion de “raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale” peut notamment couvrir la participation ou le soutien à des activités terroristes ou à une organisation terroriste (arrêt H.T., 24 juin 2015, C 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), la criminalité liée au trafic de stupéfiants (arrêt *Tsakouridis*, 23 novembre 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrêt *Calfa*, 19 janvier 1999, C 348/96, EU:C:1999:6; arrêt, *Orfanopoulos et Oliveri*, 29 avril 2004, C-482/01 et C493/01, EU:C:2004:262), les actes d'abus sexuel ou de viol sur mineur, la traite des êtres humains et l'exploitation sexuelle des femmes et des enfants, le trafic illicite de drogues, le trafic illicite d'armes, le blanchiment d'argent, la corruption, la contrefaçon 40 de moyens de paiement, la criminalité informatique et la criminalité organisée (arrêt P.I., 22 mai 2012, C 348/09, EU:C:2012:300) ou encore la fraude fiscale (arrêt *Aladzhev*, 17.11 2011, C 434/10, EU:C:2011:750).

Que, toutefois, il y a lieu de souligner que même en présence de tels faits, l'autorité compétente devra examiner chaque situation dans sa globalité de sorte qu'il ne pourra pas être mis fin automatiquement au séjour pour des “raisons graves d'ordre public ou de sécurité nationale” ;

Qu'il se peut en effet que les circonstances de la cause ne revêtent pas le degré de gravité requis pour pouvoir être qualifiées de la sorte ». (Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale, Exposé des motifs, op. cit., p.23 à 25 et 37).

Que les articles 27.2 et 28.1 de la directive 2004/38 imposent un critère de proportionnalité, ce qui signifie qu'il doit y avoir de bonnes raisons de prendre la mesure (nécessité) et qu'il faut trouver un juste équilibre entre la mesure et son but et entre les intérêts de l'individu et ceux de l'Etat concerné (balance des intérêts) ;

Que l'article 45, § 2, de la loi du 15 décembre 1980 souligne dans ce sens que « Les décisions visées aux articles 43 et 44bis doivent respecter le principe de proportionnalité » et l'article 44bis, § 4, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que « Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée aux paragraphes 1er, 2 ou 3, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine » ;

Que ce critère de proportionnalité doit être effectué dans le respect des droits fondamentaux que la CJUE assure, en particulier le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et l'article 8 de la CEDH ;

Que pour déterminer si l'ingérence proposée est proportionnée au but légitime poursuivi (balance des intérêts), l'on doit tenir compte, entre autres, de la nature et de la gravité de l'infraction, de la durée du séjour de la personne concernée dans l'État membre d'accueil, du temps écoulé depuis que l'infraction a été commise et du comportement de la personne concernée au cours de cette période, ainsi que de la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec l'État membre d'accueil (CJUE, 29 avril 2004, Orfanopoulos et Oliveri, C-482/01 et C-493/01, points 95 à 99 ; Tsakouridis, op. cit., points 52 et 53 ; CJUE, 13 septembre 2016, CS, C-304/14, points 48 et 49 et CJUE, 13 septembre 2016, Rendón Marin, C-165/14, point 66) ;

Que la CJUE intègre ainsi dans sa propre jurisprudence celle développée en la matière par la Cour européenne des droits de l'Homme (ci-après : la « Cour EDH »), dans le cadre de l'article 8 de la CEDH. En cas de décision mettant fin à un droit de séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale, les droits fondamentaux doivent donc être pris en compte. Cela découle non seulement du fait que l'article 8 de la CEDH prévaut sur la loi du 15 décembre 1980 en tant que norme supérieure, mais également du fait que les articles 44bis et 45 de la loi du 15 décembre 1980 prévoient, en tant que transposition des articles 27 et 28 de la directive 2004/38, un certain nombre de garanties qui doivent être respectées si l'État entend mettre fin au droit de séjour pour des raisons d'ordre public ou de sécurité nationale. Ces garanties reflètent les exigences découlant de l'article 8 de la CEDH et de la jurisprudence de la Cour EDH ;

Que tous les faits et circonstances pertinents doivent être clairement mentionnés dans la balance des intérêts ;

Que lorsque des considérations d'ordre public ou de sécurité nationale jouent un rôle, quod in casu, la Cour EDH a formulé un certain nombre de critères bien définis que les autorités nationales doivent respecter dans un juste équilibre d'intérêts, à savoir les critères Boultif et Üner (Cour EDH, 2 juin 2015, K.M. contre Suisse, point 51) ;

Que dans l'arrêt Boultif contre Suisse, la Cour a énuméré les critères devant être utilisés pour l'appréciation de la question de savoir si une mesure d'expulsion était nécessaire dans une société démocratique et proportionnée au but légitime poursuivi.

Que ces critères sont les suivants :

- la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ;
- la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;
- le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période ;
- la nationalité des diverses personnes concernées ;
- la situation familiale du requérant, et notamment, le cas échéant, la durée de son mariage, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie familiale au sein d'un couple ;
- la question de savoir si le conjoint avait connaissance de l'infraction à l'époque de la création de la relation familiale ;
- la question de savoir si des enfants sont issus du mariage et, dans ce cas, leur âge ;

et

- la gravité des difficultés que le conjoint risque de rencontrer dans le pays vers lequel le requérant doit être expulsé (Cour EDH, 2 août 2001, Boultif contre Suisse, point 40).

Que dans l'affaire *Üner contre Pays-Bas*, la Cour a explicité deux critères se trouvant peut-être déjà implicitement contenus dans ceux identifiés dans l'arrêt *Boultif contre Suisse* :

- l'intérêt et le bien-être des enfants, en particulier la gravité des difficultés que les enfants du requérant sont susceptibles de rencontrer dans le pays vers lequel l'intéressé doit être expulsé ;

et

- la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination (*Üner contre Pays-Bas*, op. cit., points 55 à 58).

Que la Cour EDH a également souligné que si les critères ressortant de sa jurisprudence et énoncés dans les arrêts *Boultif contre Suisse* et *Üner contre Pays-Bas* visent à faciliter l'application de l'article 8 de la CEDH par les juridictions internes dans les affaires d'expulsion, leur poids respectif varie inévitablement selon les circonstances particulières de chaque affaire (*Maslov contre Autriche*, op. cit., point 70) ;

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH, 5 février 2002, *Conka contre Belgique*, point 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E., 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Que les Etats disposent d'une certaine marge d'appréciation en ce qui concerne la nécessité de l'ingérence ;

Que dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit au respect de la vie privée et/ou familiale (Cour EDH, 19 février 1998, *Dalia contre France*, point 52 ; *Slivenko contre Lettonie*, op.cit., point 113 et Cour EDH, 18 octobre 2006, *Üner contre Pays-Bas*, point 54) ;

Qu'un contrôle peut être effectué, à ce sujet, par une mise en balance des intérêts en présence, permettant de déterminer si l'Etat est parvenu à un équilibre raisonnable entre les intérêts concurrents de l'individu, d'une part, et de la société, d'autre part (*Slivenko contre Lettonie*, op.cit., point 113 et Cour EDH 23 juin 2008, *Maslov contre Autriche*, point 76) ;

Que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation ;

Qu'en l'espèce, la partie défenderesse ne conteste pas l'existence de la vie privée et familiale du requérant, laquelle doit dès lors être considérée comme établie au moment de la prise de la décision attaquée ;

Qu'il n'est pas non plus contestable que la décision attaquée constitue une ingérence dans la vie privée et familiale du requérant ;

Qu'il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit au respect de la vie privée et familiale du requérant ;

Qu'il est établi que le requérant ne constitue pas un danger pour la sécurité nationale ;

Que la loi ne précise pas ce qu'il faut entendre par « raisons graves d'ordre public » ;

Que toutefois l'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions ;

Que le comportement du requérant, quel qu'en soit la gravité passée, doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société ;

Que cette condition d'actualité de la menace fait en l'occurrence défaut ;

Que le risque de récidive a été examiné par l'expert De Mol en date du 28 juin 2017 (Pièce 3), que suivant cet expertise (p.8), à laquelle l'acte attaqué réfère expressément, l'intéressé ne présente aucun signe de dangerosité ;

Qu'il appartenait éventuellement à la partie adverse de diligenter une expertise contradictoire ;

Qu'en outre la partie adverse n'a pas pris en considération le comportement de l'intéressé en détention pour contredire l'expertise en cause ;

Que l'acte attaqué est illégal ;

2. Position de la partie adverse

La partie adverse relève que le requérant ne conteste pas avoir été condamné par le tribunal correctionnel à une peine de prison de 8 ans pour torture. Elle souligne que la lecture de la décision attaquée démontre qu'il n'est pas seulement renvoyé à la condamnation mais que sont pris en considération la nature et la gravité des faits, le contenu du jugement et le comportement personnel du requérant, à savoir : l'intention explicite du requérant de mutiler son ex-compagne.

La partie adverse se réfère à des arrêts anciens de la CJUE pour affirmer que le comportement personnel d'une personne condamnée, ressortant des circonstances de l'espèce, peut constituer une menace réelle, actuelle et suffisamment grave qui touche aux intérêts fondamentaux de la société.

Quant à l'arrêt Tsakouridis, cité par le requérant, la partie adverse relève qu'il s'agissait de faits de drogue et de leur impact sur les individus et la société qu'ils composent.

Elle assure qu'en l'espèce l'attention a surtout été portée sur la gravité des faits et le risque de récidive qui ressortirait du dossier du requérant et du rapport psychologique.

Elle en conclut que le requérant représente bien un danger constant pour la société et l'ordre public et que la décision attaquée a été prise en tenant compte de toutes les pièces du dossier.

Quant à l'arrêt Boultif de la CEDH invoqué par le requérant, la partie adverse soutient que la Cour a surtout attiré l'attention sur le critère de la gravité des faits reprochés à un ressortissant de pays tiers condamné et expulsé. Elle affirme que la Cour ne prête guère d'attention à une éventuelle libération anticipée et n'en conclut pas immédiatement à une absence de danger pour l'ordre public.

La partie adverse estime que la décision querellée est largement motivée concernant la vie privée et familiale du requérant, pointant qu'il n'est pas contesté que le requérant n'a pas d'enfant mineur en Belgique et qu'il entretient des relations durables avec la Belgique.

3. Réfutation

Il est manifeste que les développements de la partie adverse reviennent invariablement à la condamnation du requérant et aux faits y ayant mené, sans pouvoir jamais démontrer qu'elle a pris en considération d'autres critères mis en lumière par la jurisprudence de la Cour EDH et la CJUE (voir supra).

Il n'apparaît nulle part dans la décision querellée qu'aient été pris en compte le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction, et la conduite du requérant pendant cette période ; la situation familiale du requérant, et d'autres facteurs témoignant de l'effectivité d'une vie privée et familiale ; ou encore la solidité des liens sociaux, culturels et familiaux avec le pays hôte et avec le pays de destination (Üner contre Pays-Bas, op. cit., points 55 à 58).

Il ressort par contre du dossier administratif déposé par la partie adverse que celle-ci n'a eu de cesse depuis 2012 de chercher à mettre fin au séjour du requérant, par l'annulation de son mariage avec son

ex-épouse, d'abord, vu l'expiration du délai légal pour retirer au requérant sa carte F+, par le biais de l'article 44bis, ensuite, vu l'absence de poursuites à l'encontre du mariage du requérant. Malgré les différentes démarches de la partie adverse en ce sens, il est éclairant que le Procureur du Roi n'ait jamais estimé devoir poursuivre.

La lecture de ces pièces (principalement, les courriers internes entre offices) donne l'impression que la partie adverse cherchait simplement un moyen de mettre fin au séjour du requérant et que, n'ayant reçu aucune suite du côté du Parquet, elle s'est ruée sur la fraîche modification de la loi du 15 décembre 1980 précitée, réintégrant l'article 44bis, sans que la dangerosité du requérant ne soit établie.

Ainsi, le requérant relève-t-il, en sus de ses développements originaires, que le rapport clinique rédigé par le Professeur J(...) D(...) le 28 juin 2017 conclut expressément à l'absence de dangerosité du requérant et que ce rapport a été communiqué à la partie adverse en annexe du formulaire faisant office de droit à être entendu, en compagnie d'une série de témoignages de voisins et de la famille du requérant décrivant tous ce dernier comme une personne gentille, attentionnée, calme, etc.

La partie adverse n'explicite quelle pièce de son dossier laisserait penser à un risque de récurrence.

Les pièces communiquées à la partie adverse avant qu'elle ne prenne la décision attaquée remettent clairement en cause la prétendue menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public que constituerait le requérant.

De plus, le requérant vient d'apprendre qu'il était le père potentiel d'une petite fille, dont son ancienne compagne lui a toujours caché l'existence.

L'intérêt supérieur de cette enfant devra être examiné.

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé. »"

4.3.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending van de artikelen 27 en 28 van de Burgerschapsrichtlijn aanvoert, verwijst de Raad naar hetgeen hij in dit verband in het kader van het tweede middel heeft uiteengezet.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 42^{quinquies} van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij nalaat uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Deze bepaling heeft betrekking op de voorwaarden voor het verkrijgen van een duurzaam verblijfsrecht. De verzoekende partij zet niet uiteen op welke manier dit relevant is voor de thans bestreden beslissing die het verblijf beëindigt. In het kader van het tweede middel werd overigens reeds vastgesteld dat de staatssecretaris ervan is uitgegaan dat de verzoekende partij over een duurzaam verblijfsrecht beschikt. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het derde middel in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Door het aanvoeren van een manifeste beoordelingsfout en de onwettigheid van de motieven van de bestreden beslissing beroept de verzoekende partij zich tevens op een schending van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 44bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het voormelde artikel 44bis luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet moet worden samengelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

Artikel 44bis van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 27, eerste lid en 28 van de Burgerschapsrichtlijn (zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 34).

De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 10 mei 2007) werd vervangen als volgt: “2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.” In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: “Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.” (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61). Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 44bis en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

Artikel 44bis, § 1 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om aan een burger van de Unie het bevel te geven het grondgebied te verlaten, “om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook meermaals benadrukt en zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (naar analogie HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).

Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, *Bouchereau*, pt. 35).

De Raad benadrukt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van het vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

Zoals hoger reeds gesteld, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het bestuur bij zijn beoordeling rekening moet houden met de grondrechten, in het bijzonder het in artikel 8 van het EVRM vastgelegde recht op bescherming van het privé- en gezinsleven. In dit verband heeft het Hof het volgende gesteld: *“Voor de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare orde, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het door belanghebbende gepleegde strafbare feit, de duur van zijn verblijf in de lidstaat van ontvangst, de periode die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd, de gezinssituatie van de belanghebbende en de ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenoot en hun eventuele kinderen in het land van herkomst van de belanghebbende geconfronteerd dreigen te worden (zie in die zin, wat artikel 8 EVRM betreft, EHRM, arrest Boultif v. Zwitserland van 2 augustus 2001, Recueil des arrêts et décisions, § 48).”* (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 99). De bestreden beslissing bevat overwegingen in het licht van voormeld artikel 8.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico op schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de

negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 141), waarop de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook uitdrukkelijk wijst. Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Een ander belangrijk punt waarmee volgens het EHRM rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142; EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 70).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

De verzoekende partij voert voornamelijk een uitgebreid theoretisch betoog met betrekking tot enerzijds de artikelen 44*bis* en 45 van de vreemdelingenwet en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en anderzijds artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM.

Wat haar concrete uiteenzetting betreft, geeft de verzoekende partij vooreerst aan dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 44*bis*, § 2 van de vreemdelingenwet, dat de staatssecretaris bijgevolg ervan is uitgegaan dat zij over een duurzaam verblijfsrecht beschikt en dat deze beslissing dus door ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet worden gerechtvaardigd.

De Raad wijst erop dat de wetgever inderdaad een onderscheid heeft gemaakt tussen gewone, ernstige en dwingende redenen van openbare orde, waarbij "*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*" moeten worden onderscheiden van gewone "*redenen van openbare orde of nationale veiligheid*" en van "*dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid*". "*Ernstige redenen*" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "*redenen*", terwijl "*dwingende redenen*" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "*ernstige redenen*" breder is dan het begrip "*dwingende redenen*" (zie ook Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 23-29 en 37, en HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, 19). Vervolgens wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk is gesteund op de vaststelling dat er "*ernstige redenen van openbare orde*" zijn. Dit wordt door geen van de partijen betwist.

Verder stelt de verzoekende partij dat de staatssecretaris *in casu* het bestaan van een privé- en familielevens van de verzoekende partij niet betwist, zodat dit als vaststaand moet worden beschouwd. Ze stelt dat tevens niet betwistbaar is dat de bestreden beslissing een inbreuk op haar privé- en familielevens uitmaakt. Vervolgens geeft zij aan dat het bestuur moet tonen dat sprake is van een billijk evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk, dat vaststaat dat zij geen gevaar voor de nationale veiligheid uitmaakt, dat de wet niet verduidelijkt wat onder ernstige redenen van openbare orde moet worden begrepen en dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn voor dergelijke beslissingen.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing het bestaan van een privéleven en de inmenging hierin inderdaad niet worden betwist. De staatssecretaris oordeelt echter dat deze inmenging gerechtvaardigd is en maakt een belangenafweging op basis van de elementen die zich in het dossier bevinden, met inbegrip van hetgeen de verzoekende partij in het kader van het hoorrecht naar voren heeft gebracht. De verzoekende partij gaat op geen enkele manier concreet in op deze motivering en zet niet uiteen waarom de belangenafweging van de staatssecretaris niet zou volstaan. Zij beperkt zich tot het stellen dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn voor dergelijke beslissingen, maar zoals net aangegeven, beperkt de staatssecretaris zich in het kader van zijn beoordeling met betrekking tot artikel 8 van het EVRM niet tot een loutere verwijzing naar de veroordeling van de verzoekende partij. Met haar weinig concrete betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat met betrekking tot haar privéleven een schending van (de motiveringsplicht in het kader van) het voormelde artikel 8 zou voorliggen.

Met betrekking tot het gezinsleven stelt de Raad vast dat de staatssecretaris, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, het bestaan ervan wel degelijk betwist. De verzoekende partij gaat op deze motivering echter in het geheel niet in, zodat zij eraan geen afbreuk kan doen. Aangezien zij bijgevolg het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk kan maken, kan zij ook niet aannemelijk maken dat met betrekking tot dit gezinsleven een schending van (de motiveringsplicht in het kader van) het voormelde artikel 8 zou voorliggen.

In het onderdeel van de synthesesamenvatting dat het antwoord op de nota met opmerkingen uitmaakt, verwijst de verzoekende partij opnieuw naar de Üner-criteria, maar beperkt zij zich niet langer tot een louter theoretisch betoog. Zij geeft aan dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening is gehouden met een aantal specifiek criteria, met name de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien, haar gezinssituatie en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd privé- en gezinsleven, en de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het bestemmingsland.

Nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij nog steeds zeer vaag blijft en niet concreet aangeeft op welke manier de motivering in de bestreden beslissing niet zou volstaan, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit onderdeel van haar derde middel hoe dan ook slechts voor het eerst nader uitwerkt in haar synthesesmemorie. De Raad wijst echter erop dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat *“in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet. Het voormelde artikel 39/60 bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Een middel is ook nieuw indien het in het verzoekschrift is ontwikkeld, doch indien er in latere procedurestukken, zoals in de synthesesmemorie voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een andere invulling of draagwijdte aan wordt gegeven (RvS 26 juni 2014, nr. 227.901). De verzoekende partij zet niet uiteen, en de Raad ziet niet in, waarom zij de nadere uitwerking van dit onderdeel van het derde middel niet reeds in haar verzoekschrift had kunnen opnemen. De voor het eerst in de synthesesmemorie opgenomen nadere uitwerking van een in het verzoekschrift opgenomen middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472).

De verzoekende partij voert vervolgens aan, eveneens voor het eerst in haar synthesesmemorie, dat integendeel (de verzoekende partij verwijst naar haar nieuwe uiteenzetting met betrekking tot het rekening houden met een aantal Üner-criteria) uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken sinds 2012 onophoudelijk zoekt naar een manier om een einde te stellen aan haar verblijf, eerst door de nietigverklaring van het huwelijk met haar ex-echtgenote en dan via het oude artikel 44bis van de vreemdelingenwet, waarna hij zich op de nieuwe wijziging van de vreemdelingenwet heeft gestort, zonder dat de gevaarlijkheid van de verzoekende partij is vastgesteld.

Op de al dan niet gevaarlijkheid van de verzoekende partij gaat de Raad verder nog in. Hij laat daarnaast in het midden of de verzoekende partij dit nieuwe onderdeel van het derde middel al eerder kon aanvoeren. Zij lijkt zich immers te baseren op informatie uit het administratief dossier, en uit dit dossier blijkt slechts dat zij op 13 juli 2018 inzage heeft gevraagd, maar niet wanneer zij inzage heeft gekregen. Zelf geeft zij eerder in de synthesesmemorie aan dat zij op 4 september 2018 inzage kreeg, maar dit wordt nergens onderbouwd door stukken. De verzoekende partij maakt echter hoe dan ook niet duidelijk op welke manier haar opmerking relevant zou zijn voor de al dan niet wettigheid van de thans bestreden beslissing. De verzoekende partij laat immers na uiteen te zetten op welke manier het feit op zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken meerdere paden heeft onderzocht om het verblijf van de verzoekende partij te beëindigen, zou maken dat het uiteindelijk bewandelde pad gebrekkig zou zijn. Met deze uiteenzetting kan de verzoekende partij bijgevolg hoe dan ook niet aannemelijk maken dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende, onjuist, onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn.

In het tweede deel van haar concrete uiteenzetting benadrukt de verzoekende partij dat haar gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving moet vormen. Zij stelt dat de voorwaarde van de actualiteit van de bedreiging *in casu* niet is vervuld, waarna zij uiteenzet waarom zij oordeelt dat dit niet het geval is.

Uit de bovenstaande vaststellingen van de Raad is reeds gebleken dat de staatssecretaris inderdaad moet aantonen dat het gedrag van de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij niet betwist dat haar gedrag een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen, zodat zij geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing wat deze twee elementen betreft. Bijgevolg gaat de Raad hierop ook niet verder in.

De verzoekende partij betwist echter wel dat haar gedrag een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Zij wijst erop dat het recidivegevaar is onderzocht door deskundige D. op 28 juni 2017, en dat zij volgens dit verslag, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst,

geen enkel teken van gevaarlijkheid vertoont. De verzoekende partij stelt dat het aan de staatssecretaris toekomt om eventueel een tegenexpertise door te voeren.

De Raad stelt vast dat in het betrokken verslag van deskundige D., dat de verzoekende partij heeft voorgelegd in het kader van het hoorrecht en dat zich aldus in het administratief dossier bevindt (en dat zij ook nogmaals als stuk bij haar verzoekschrift heeft gevoegd), inderdaad wordt gesteld dat de verzoekende partij geen enkel teken van gevaarlijkheid vertoont. De verzoekende partij verliest echter uit het oog dat de staatssecretaris uitgebreid motiveert met betrekking tot het recidivegevaar en hiervoor put uit het vonnis van 28 juli 2017 van de correctionele rechtbank te Dendermonde waarin zij werd veroordeeld, en dat de rechtbank het betrokken verslag van 28 juni 2017 reeds in zijn oordeel heeft betrokken. Dit wordt ook uitdrukkelijk benadrukt in de bestreden beslissing. De staatssecretaris motiveert met betrekking tot het voortdurende (zijnde actueel) gevaar als volgt:

“Uit het vonnis blijkt dat u uw ex-partner naar uw woning lokte, haar opsloot en haar trachtte vast te binden op een stoel. De bedoeling was ook om haar mond toe te tapen. Het lukte u niet om haar vast te binden omdat ze zich verzette maar u slaagde er wel in om haar op de grond te gooien, haar hoofd omhoog te trekken bij haar haar en haar gezicht kapot te snijden. U kon het niet aanvaarden dat de relatie beëindigd was en wilde dat niemand haar nog zou willen aankijken. Het was uw expliciete bedoeling om haar voor het leven te verminken.

‘Dit getuigt van een manifest verstoord normbesef en van een sadistische en machistische ingesteldheid. Beklaagde [u] heeft blijkbaar niet begrepen dat vrouwen in onze geciviliseerde maatschappij net zoals mannen de vrijheid hebben om relaties te beëindigen, onder meer wanneer ze (zoals in dit geval) werden bedrogen en mishandeld. Beklaagde veroorzaakte doelbewust een fysiek en psychisch trauma bij de vrouw met wie hij ooit van plan was om te trouwen. Hij begrijpt (sic) niet wat respect is, en zat kennelijk enkel in met zijn eergevoel en status, (vonnis p 22)’.

Tevens blijkt uit het vonnis dat u, op het ogenblik van de feiten en op het moment van het psychiatrisch en psychologisch onderzoek, niet leed aan een geestesstoornis die uw oordeelsvermogen of de controle over uw daden heeft tenietgedaan of ernstig heeft aangetast. Het recidivegevaar werd als reëel ingeschat, op basis van de risicotaxatie waaruit bleek dat het risico op gewelddadig gedrag en op het stellen van sociaal onaangepast gedrag, verhoogd is. De behandelprognose zou ongunstig zijn aangezien er weinig probleem of schuldinzicht is, u schuift de schuld voor hetgeen gebeurd is, nog steeds in de schoenen van uw ex-partner. De gerechtspsychiater adviseerde psychiatrische en psychologische opvolging, doch merkte op dat u hiervoor geen vragende partij was.

U heeft uw ex-partner doelbewust voor het leven verminkt enkel en alleen omdat u niet kon aanvaarden dat de relatie beëindigd was. Het komt niemand toe om op dergelijke wijze te beschikken over de toekomst van een medemens. U hield er geen rekening mee dat het gewelddadig karakter van de feiten ongetwijfeld traumatiserende gevolgen voor uw slachtoffer zouden hebben, meer nog, het was uw bedoeling haar leven te ruïneren. U heeft totaal geen respect gehad voor de psychische en fysieke integriteit van uw ex-partner.

In het licht van voorgaande, valt het helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in een gelijkaardige situatie in de toekomst zou kunnen herhalen. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat dergelijk gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. U geeft in de vragenlijst hoorrecht dan wel aan dat het gaat om een passionele daad en dat u spijt heeft van het gebeurde, de rapporten waarop de rechtbank zich baseerde spreken dit echter volledig tegen. Uit het misdrijf dat u gepleegd heeft alsook uit de motieven die daartoe aanleiding gaven, blijkt dat u de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, uw daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Vrije partnerkeuze is een belangrijke Belgische waarde, eer gerelateerd geweld wordt beschouwd als een flagrante schending van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden. Een eer gerelateerd misdrijf is overduidelijk een symptoom van gebrek aan integratie en is ontoelaatbaar in de democratische rechtsstaat die België is.

Er kan worden aangenomen dat u een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de maatschappij en de openbare orde.”

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de weergave door de staatssecretaris van de motivering van het voormelde vonnis van 28 juli 2017 beantwoordt aan de daadwerkelijke motivering

ervan. In de betrokken onderdelen van het vonnis (pp. 22-23) verwijst de correctionele rechtbank naar de verslagen opgesteld door dr. S. en psycholoog V. O. in het kader van het door de onderzoeksrechter bevolen psychiatrisch en psychologisch onderzoek, en de staatssecretaris citeert in dit verband verschillende zinsneden uit dit vonnis. De correctionele rechtbank verwijst eveneens naar het verslag van dr. D. en besluit hieruit dat de verzoekende partij de schuld voor hetgeen gebeurd is nog steeds in de schoenen van haar ex-vriendin (zijnde het slachtoffer) schuift. Ook dit onderdeel van het vonnis wordt door de staatssecretaris overgenomen. De verzoekende partij kan met haar betoog niet aannemelijk maken dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de gemachtigde om zich voor de beoordeling van het actuele gevaar hoofdzakelijk te steunen op het oordeel van de correctionele rechtbank in diens vonnis van 28 juli 2017 – zijnde minder dan jaar voor het nemen van de bestreden beslissing – met betrekking tot het recidivegevaar, waarvoor de rechtbank zich heeft gesteund op de verslagen van drie gerechtelijke deskundigen, waaronder de eigen expert van de verzoekende partij. Bovendien gaat de staatssecretaris eveneens in op de verklaringen van de verzoekende partij in het kader van het hoorrecht en wijst hij erop dat de rapporten waarop de correctionele rechtbank zich steunt, dit volledig tegenspreken. Vervolgens zet de staatssecretaris nog uiteen dat en waarom uit het gepleegde misdrijf en de motieven die daartoe aanleiding gaven, blijkt dat de verzoekende partij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische samenleving is gebaseerd, niet respecteert. De verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom de staatssecretaris in de geschetste omstandigheden een tegenexpertise zou moeten laten uitvoeren, en waarom het kennelijk onredelijk zijn van de staatssecretaris om geen rekening te houden met het (in het middel niet nader gespecificeerde) gedrag van de verzoekende partij in gevangenschap om het deskundigenverslag tegen te spreken.

Met haar uiteenzetting kan de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk maken dat de motivering met betrekking tot het actueel karakter van haar gedrag niet afdoende, onjuist, onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn.

In het onderdeel van het derde middel dat het antwoord op de nota met opmerkingen uitmaakt, breidt de verzoekende partij ook met betrekking tot het verslag van dr. D. haar middel uit. Zij verwijst immers voor het eerst naar dit verslag in combinatie met getuigenverklaringen van haar burens en familie die haar als een vriendelijk, aandachtig, kalm, ... persoon beschrijven, stukken die zij alle voorlegde in het kader van het hoorrecht. De Raad verwijst naar hetgeen hij hoger heeft vastgesteld met betrekking tot het uitbreiden van middelen in het kader van de synthesememorie. Ook hier laat de verzoekende partij na aan te tonen waarom zij deze elementen niet reeds in haar verzoekschrift kon voorbrengen, zodat de Raad ook hier vaststelt dat dit onderdeel van het derde middel laattijdig en bijgevolg onontvankelijk is.

Daarnaast stelt de verzoekende partij voor het eerst in haar synthesememorie dat “*la partie adverse*” niet duidelijk maakt welk stuk van haar dossier toelaat aan een risico op recidive te denken. In de mate dat de verzoekende partij met de verwijzing naar “*la partie adverse*” doelt op de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, kan hij slechts vaststellen dat de verzoekende partij dit element niet eerder heeft aangevoerd, zonder dat hiervoor een verantwoording is, zodat ook dit onderdeel van het derde middel laattijdig en bijgevolg onontvankelijk is. In de mate dat zij doelt op de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris zich met betrekking tot het recidivegevaar hoofdzakelijk op het voormelde vonnis van 28 juli 2017 steunt, dat zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt.

Verder voert de verzoekende partij voor het eerst in de synthesememorie aan dat de stukken die werden overgemaakt aan de staatssecretaris alvorens deze de bestreden beslissing heeft genomen, duidelijk de voorgehouden actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving ter discussie stelt. De Raad heeft hoger reeds vastgesteld dat de verzoekende partij in haar oorspronkelijk middel slechts de actualiteit van de dreiging heeft betwist. Omwille van hetgeen de Raad hoger met betrekking tot het aanvoeren van nieuwe middelen in de synthesememorie heeft vastgesteld, kan de verzoekende partij niet voor het eerst in de synthesememorie ook de werkelijkheid en de voldoende ernst van deze bedreiging in vraag stellen. Dit nog los van de vaststelling dat zij haar bewering hoe dan ook niet concreet maakt.

Ten slotte voert de verzoekende partij voor het eerst in haar synthesememorie aan dat zij te weten is gekomen dat zij de potentiële vader van een meisje is, van wie haar vroegere vriendin altijd het bestaan heeft verborgen, en dat het hoger belang van dit kind zal moeten onderzocht worden. Aangezien het voor de Raad onduidelijk is wanneer de verzoekende partij kennis heeft gekregen van dit element en of zij dit reeds in haar verzoekschrift kon aanvoeren, kan er niet van uitgegaan worden dat dit onderdeel van het derde middel onontvankelijk is. De verzoekende partij heeft op 27 november 2018 een stuk aan

de Raad overgemaakt dat een aangetekend schrijven van 7 november 2018 lijkt te zijn, afkomstig van advocaat K. H. en gericht aan mevrouw G. C., waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij "*actuellement*" te weten is gekomen dat G. C., met wie zij in 2004 en 2005 in Marokko een seksuele relatie had, op het moment van haar terugkeer naar België zwanger was, en op 11 oktober 2005 is bevallen van een dochter L. In het schrijven wordt aangegeven dat de verzoekende partij het kind wil erkennen, wordt de toestemming van mevrouw G. C. voor de erkenning gevraagd en wordt haar gevraagd een aantal vragen te beantwoorden. Ten slotte wordt aangegeven dat als mevrouw G. C. niet akkoord is, advocaat K. H. de instructie heeft het vaderschap in een procedure voor de familierechtbank op haar kosten vast te stellen. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat mevrouw G. C. in 2004 stappen heeft ondernomen om in Marokko met de verzoekende partij te trouwen, maar dat nergens blijkt dat de staatssecretaris kennis had van het gegeven dat zij mogelijk de vader van een minderjarig kind in België zou zijn. Dit wordt ook tegengesproken door het feit dat de verzoekende partij in de vragenlijst van 15 januari 2018 zelf geen melding van dit (of enig ander) kind maakt en dat haar advocaat in het betrokken schrijven van 7 november 2018 zelf stelt dat de verzoekende partij "*actuellement*" het bestaan van het kind te weten is gekomen. De verzoekende partij voert zelf ook niet aan dat de staatssecretaris van dit gegeven kennis had of had moeten hebben. De Raad wijst erop dat de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing slechts rekening kon houden met de elementen waarvan hij kennis had of had moeten hebben, zodat de verzoekende partij hem niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met het hoger belang van haar (mogelijk) minderjarig kind L. Ook is de Raad als annulatierechter niet bevoegd om dit alsnog in de plaats van de staatssecretaris te onderzoeken. Ook in deze mate wordt een schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, in het licht van het bepaalde in artikel 44bis *juncto* artikel 45 van de vreemdelingenwet, zoals deze bepalingen overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE